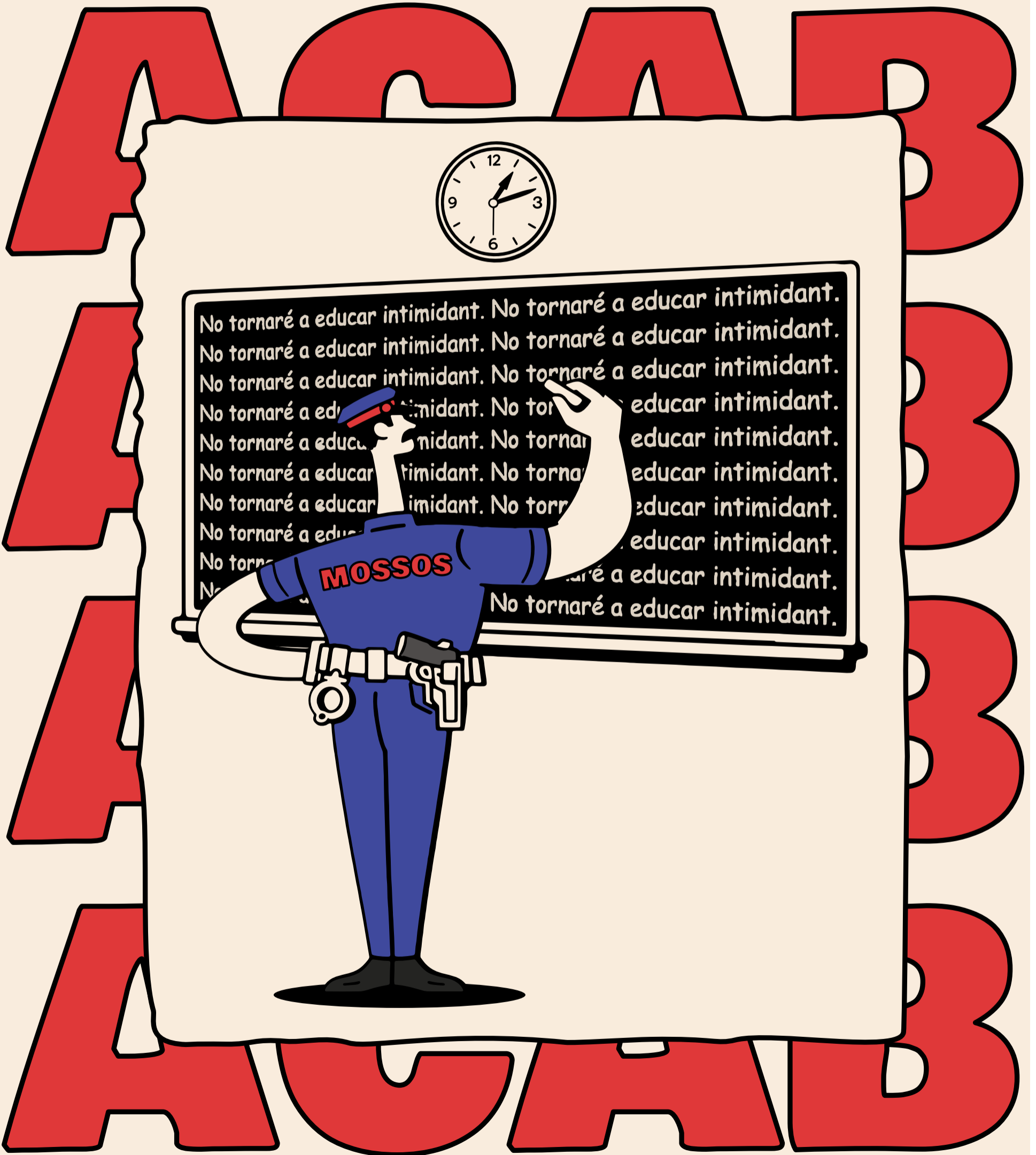

CATALUNYA²⁴⁰

X^a ÈPOCA

ÒRGAN D'EXPRESSION DE LA CGT DE CATALUNYA

FEBRER - MARÇ

EDITORIAL

Redacció

Aquest número es vertebrava en dos eixos principals: per una banda, es rebutja la presència policial a les aules, s'assenyala el seu paper repressiu i es plantegen alternatives a la febre securitària, i per l'altra, arran del 8M, Dia de la Dona Treballadora, companyes ens fan arribar material per la reflexió, com un article sobre la necessitat d'un sindicalisme feminista i una entrevista al sindicat Mares en la Diversitat Funcional.

No són els únics escrits que es poden trobar: un vaguista del CAS Lluís Companys de la Creu Roja explica el conflicte, un company es pregunta per les possibilitats de la vaga d'habitatge i des de Memòria Llibertària es recorden els successos de Vitòria del 1976, entre d'altres.

CRÈDITS

Edició i coordinació:
A. Zarco Santiveri

Disseny i maquetació:
La Natural Coopmunicació

Portada:
Xavier Kaye

Han escrit en aquest número:
Maurici Victory Molné, Miguel Pérez, Toni Álvarez, Israel Falcó, A l'aguait, A. Zarco Santiveri, Doctorandes en Lluita UdL, Comitè de vaga de l'UR Palafrugell, CGT Ensenyament Ponent-Pirineus, Secretaria de la dona CGT Confederal, Àlex Tisminetsky, Rosalía Molina Puyalón, Liv, Sara Calsina Saez, Rubén Paez, Coordinadora Feminista de Lleida, Lola Gutiérrez, Joan Pinyana Mormeneo, Jordi Martí Font

Il·lustracions i fotografies:
Juls BP, Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya, Joan Manel, Premsa CGT Catalunya, Comitè de vaga de l'UR Palafrugell, Balena Kunst, Mireia Barés, Coordinadora Feminista de Lleida, Lola Gutiérrez, Fundació Salvador Seguí, Editorial descontrol

Els textos són responsabilitat únicament dels seus autors. No compartim necessàriament les opinions que s'hi expressen.

Correccions: Roger Fernández i Tudela, Miquel Julià, Laura Lascorz i Fernández, Maria Miarnau i Arbó, Ramon Morera Soler, Miriam Tijani, Clara Villalba Montesinos.

Contacte:
catalunyacgt@spcgtcatalunya.cat

ON ENS TROBEM

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya
c/ Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
spccc@spcgtcatalunya.cat
Tel. 935120481

Federacions sectorials
Federació d'Administració Pública de Catalunya – FAPC
Federació de Banca, Estalvi, Assegurances, Entitats de Crèdit i Oficines i Despatxos de Catalunya – FESIBAC Catalunya
Federació d'Ensenyament de Catalunya – FEC
Federació del Metall de Catalunya – FEMEC
Federació Catalana d'Indústries Químiques i afins – FCIQ
Federació de Sanitat de Catalunya – FESAN Catalunya

Federacions locals
Federació Local de Barcelona
C/ Pare Lainez 18-24. 08025. Barcelona
Telf. 933103362
Federació Local de Viladecans—Baix Llobregat
c/ de la Muntanya, 16
08840 Viladecans
Telf. 936590814 / 610 072 649
Federació Local de Castellar del Vallès
c/ Els Pedrissos 9 bis
08211 Castellar del Vallès
Telf. 937142121 Fax 937142121
Federació Local de Manresa
c/ Circumval·lació 77, 2n
08240 Manresa
Telf. 938747260 / 698 47 29 30
Federació Local de Rubí
c/ Colom 3-5
08191 Rubí
Telf. 936638846
Federació Local de Sabadell
C/ Rosselló, 10
08207 Sabadell
Telf. 937450197 / 670 648 390
Federació Local de Sallent
Pça Josep Anselm Clave nº7
Telf. 938370724
Federació Local de Terrassa
c/Ramon Llull 130-136 08228 Terrassa
Telf. 930 37 86 91 / 601 466 755
Federació Local de Tarragona
Pça. Imperial Tarraco 1 Edifici 2, 3a
43005. Taragona
Telf. 977242580

Federacions comarcals
Federació Comarcal Barcelonès Nord
Carrer de la Conquesta 119, local.
08912 Badalona.
Telf. 640150203

Federació Intercomarcal Alt Camp i Conca de Barberà
Carrer de la Zeta n. 6 (entrada per la Plaça)
43800 Valls

Federació Intercomarcal del Baix Camp-Priorat
Pça de les Oques, 8, 1r, despatx D
43202 Reus
Pça de la Llanterna
43740 Móra d'Ebre

Federació Comarcal del Baix Llobregat
Adreça: Carretera d'Esplugues 46
08940 Cornellà de Llobregat
Telf. 93 377 91 63

Federació Comarcal del Baix Penedès
c/ Nord 11-13, 3r 43700 El Vendrell
Telf. 977660932

Federació Comarcal del Berguedà
Plaça Europa, 5 baixos
08600 Berga
Telf: 640 932 405

Federació Intercomarcal del Garraf-Alt Penedès
c/ Lepant 23, baixos esquerra
08800 Vilanova i la Geltrú
Telf. 938934261

Federació Intercomarcal de Girona
Av. Sant Narcís 28, entr. 2a
17005 Girona
Telf. 972231034

Federació Comarcal de L'Anoia
Adreça: C/ Clavells 11
08700 Igualada
Telf. 938042985

Federació Intercomarcal de Ponent (Lleida)
Avinguda Prat de la Riba, 7, 1r
25006 Lleida
Telf. 973275357 / 680 18 67 05

Urgell-Segarra
Avinguda catalunya 66, Baixos
25300 Tàrraga
Telf: 873494679 / 640051696

Federació Comarcal del Maresme
Av. Lluís Companys, 45
08302 Mataró
Telf: 640629438 / 937908261

Federació Comarcal d'Osona
C/Ciudadans, 16
08490 Tordera
Telf: 622 09 83 24

Federació Intercomarcal de Terres de l'Ebre
Avinguda Remolins 34-36 Baixos,
43520 Tortosa
Telf: 877915591 / 684418986 (Whatsapp)

Federació Comarcal del Vallès Oriental
Ronda de Oriente 6 08100 Mollet del Vallès
Telf. 935931545 / 600 375 500

SUMARI

Editorial

En el focus

- El Leviatan i els seus tentacles 2
- Quan la policia entra a l'escola, l'educació falla 3
- Mossos a les escoles 4
- A l'escola, ni placa ni pistola 5
- Com fem que la policia deixi de ser necessària? 6
- 8

Sindicalisme

- El sindicat que creix, el sindicat que lluita 10
- Victòria col·lectiva a la universitat de Lleida 11
- La solidaritat i la vaga de Correus a Palafrugell 12
- La vaga de l'11 de febrer ha desbordat els carrers i els centres educatius 12
- Manifest 8M 2026 13

Documents

- Mapa de l'amiant a Catalunya 14

L'Entrevista

- Sindicat de mares Catalunya 16

Social

- Ès possible una vaga general per l'habitatge? 18

Opinió

- Reprement prefixos, l'anarco de sindicalisme 20
- Sindicalisme i feminisme, una mateixa lluita 21

Les nostres veus llibertàries i feministes

- Feministes sense treva 22

Internacional

- Rojava. L'educació en context revolucionari 24

Dinamita de cervell

- 50 anys dels tràgics fets del 3 de març a Vitòria-Gasteiz 27

Cultura

- 30

Humor

- 31

En les meves sabates

- 32

El Leviatan *i els seus tentacles*

Sobre gas pebre i excessos policials

Maurici Victory Molné
Sindicalista

Octubre de 2025, les lluites contra el genocidi del poble palestí es troben en plena fase de creixement de tensió després de les protestes que han acabat amb la cancel·lació de la Vuelta Ciclista a España. A Catalunya, una onada de mobilitzacions s'aixeca a través de la solidaritat amb la Global Sumud Flotilla, que després mutarà en una vaga general. En aquest episodi de solidaritat amb Palestina, els Mossos d'Esquadra canviaran les normes de joc. El dia 2 d'octubre a la plaça de la Carbonera, a Barcelona, en acabar una de les múltiples manifestacions la policia farà ús per primer cop durant aquestes mobilitzacions del gas pebre OC, acció que es repetirà diverses vegades fins al dia de la vaga general, el 15 d'octubre. En aquest dia es donarà la intervenció més sonada de totes a la rampa de la plaça dels Països Catalans, a Sants Estació.

L'equip de bàsquet Hapoel de Jerusalem, representant de l'ensionista, jugava aquell dia de vaga un partit contra el Baxi de Manresa. L'equip israelià encara es troba allotjat a l'hotel Barceló, a sobre de l'estació de Sants, quan arriba el piquet central de la vaga. Aquesta coincidència obre un possible: per mitjà de resistència pacífica, bloquejar la sortida dels autocars que transportaran els jugadors. En un moviment que agafa per sorpresa els Mossos d'Esquadra, vaguistes ocupen la rampa de Sants Estació impedit la sortida dels vehicles. L'objectiu: generar un efecte crida perquè la multitud s'aglomeri de manera que el dispositiu policial es vegi desbordat i s'hagi d'avortar el transport de l'equip i en última instància se suspengui el partit.

Tot i l'acumulació de manifestants, que fa difícil la seva dissolució per part dels Mossos, la resistència plantejada de bloqueig es desfà d'un moment a l'altre. Regna la confusió, els vaguistes marxen corrent, tossint, sense poder respirar, la gent surt entre

un cordó policial que la rep amb empentes i finalment es refugiarà al carrer del cantó. Què ha passat? Els Mossos d'Esquadra han fet ús del gas pebre OC contra la plantada que resistia sense violència, ruixant-la de forma totalment desmesurada a una distància mínima. Tocats i enfonsats, la intervenció policial s'imposa. La zona és desallotjada immediatament i passen els autocars amb els jugadors de bàsquet de l'equip israelià. La ruixada de gas pebre ha estat tan excessiva que fins i tot membres del dispositiu policial han resultat afectats. A la tarda, durant la manifestació, es tornarà a fer ús diverses vegades en diferents llocs.

Les actuacions policials d'aquests dies obren interrogants, plantejats en una querella conjunta que vam presentar les diferents organitzacions que vam tirar endavant la vaga (sindicats i no sindicats) i que va ser rebutjada fa uns mesos. Quin és el protocol d'ús del gas pebre? La resposta actual per part del govern és que està en revisió. Qui va donar les ordres per fer ús de l'arma química? Segons Interior, va ser una actuació autònoma per part de la Brigada Mòbil, la qual va actuar sense ordres explícites del Centre de Coordinació (CECOR). Així doncs, Núria Parlon, consellera d'Interior, s'eximeix de responsabilitats en l'actuació policial.

Aquests interrogants, amb sengles respostes, ens porten a la clara conclusió que ens trobem davant d'un excés policial. És necessari que com a sindicalistes fem ressò d'aquest fet per tal d'evitar per tots els mitjans que es normalitzi l'ús d'aquesta arma lesiva al territori. Perquè si això passa, què quedarà el nostre dret de vaga? Què succeirà quan ens plantem davant un desnonament i ens rebin amb gas? Temps foscos corren i ens caldrà, ara més que mai, posar la nostra imaginació al servei de la lluita si volem continuar fent ús de l'arma de resistència d'una forma efectiva. ■

QUAN LA POLICIA ENTRA A L'ESCOLA, *l'educació falla*

Miguel Perez

Militant de CGT Ensenyament Ponent-Pirineus

Trobar-se amb un policia uniformat i armat és cada cop més habitual als centres educatius d'aquest país. Com la humitat que puja pels fonaments d'una casa, podrint-los i desgastant-los a poc a poc, l'estat policial s'escola en el nostre sistema educatiu des de baix, sense fer massa soroll, impregnant-ho tot d'una pudor insofrible. Si no hi posem remei i no plantem cara, l'educació es convertirà, en el futur, en el somni humit del sistema: adoctrinament, humiliació i por, tot per fabricar individus obedients i rendibles.

Fa un parell d'anys vam engegar una campanya per denunciar la presència policial a escoles i instituts de Catalunya. Lluny de millorar, des de llavors, hem constatat un augment de les visites dels cossos armats. El repertori d'actuacions és cada vegada més extens: el que calgui per posar un mosso davant de l'alumnat.

Bàsicament, la presència policial als centres educatius es dona en tres vessants:

La primera i, potser, la més esperable d'un cos, suposadament, dedicat a l'ordre i la seguretat, són aquelles qüestions relacionades amb drogues, baralles, assetjament o agressions. No disposem de dades públiques al respecte i, per tant, no podem saber si aquestes intervencions han augmentat o no. El que sí que podem afirmar és que cada vegada que una direcció ha de trucar a la policia és un fracàs de tot el sistema educatiu. Si hi ha assetjament escolar és perquè no hi ha hagut -o no ha funcionat- la prevenció. Si hi ha una agressió sexual és perquè no hi ha hagut -o no ha funcionat- la prevenció de la violència masclista ni l'educació sexual. Això ens fa pensar que no es dediquen prou esforços a la prevenció ni els recursos materials i humans necessaris per educar en la convivència.

El segon àmbit d'infiltració policial el trobem als tallers destinats a l'alumnat: tot un seguit d'exemples de rentat de cervell totalment gratuïts. Els temes són molt variats: des de "Drogues i lleis", un bon precui-

nat de tòpics com la teoria de l'escalada amanit amb una gran dosi de criminalització i racisme; fins a altres com el taller destinat a l'alumnat de 2n d'ESO, que compleix 14 anys -inici de l'edat penal a l'Estat espanyol-, titulat, de manera sarcàstica, "Comença el joc". O, fins i tot, aberracions com "Violència masclista. Com comença tot?", on un senyor, mosso d'esquadra, amb una pistola a la cartutxera, ve a explicar a les joves què són el sistema patriarcal i el masclisme. Esperpèntic.

La pregunta és clara: són els Mossos d'Esquadra els més adients per educar els nostres fills i filles sobre violència masclista, drogues o abús de pantalles? La resposta és rotundament NO. La nostra societat compta amb professores, metgesses, educadores socials, científiques... molt millor formades i amb una pedagogia molt més adequada per a dur a terme aquesta tasca. Per què, doncs, cada cop més deixem en mans de la policia aquestes xerrades i formacions? El currículum incorpora tots aquests temes de forma transversal o específica, per tant, és responsabilitat decent tractar-los adequadament i, de pas, protegir-nos d'aquest intrusisme interessat.

En tercer lloc, els Mossos d'Esquadra intenten fer valer el seu discurs entre el professorat, camuflant-lo sota formacions i programes de prevenció com el PRODERAE. En realitat, són instruments ideològics dissenyats des de les cúpules d'Interior per posar al professorat i al sistema educatiu al servei d'una estratègia de discriminació i criminalització de les minories.

En síntesi, creiem imprescindible l'educació com a pilar fonamental contra els discursos d'odi i l'auge del feixisme: una educació pública i de qualitat, capaç de dotar els infants i joves d'eines per pensar críticament, analitzar la realitat i entendre les conseqüències de les seves actituds. No volem que d'això se n'encarregui un cos armat i violent com els Mossos d'Esquadra.

Nota:

Aquest monogràfic ha estat elaborat pel grup de treball Fora els cossos policials dels centres educatius de la CGT Ensenyament. Per contactar-hi podeu escriure al correu: desarmats@cgtensenyament.cat

Mossos a les escoles.

Apunts normatius de reflexió i acció

El creixement i normalització del desplegament policial als centres educatius és aliè a la normativa i les necessitats educatives reals de la comunitat educativa.

Toni Álvarez

Mestre, afiliat de CGT Educació Garraf-Alt Penedès i membre de Desmilitaritzem l'educació

■ Què ens diuen les lleis i normatives aprovades democràticament i legalment?

El Decret 175/2022, de 27 de setembre, d'ordenació dels ensenyaments de l'educació bàsica, el document oficial que regula què i com s'ha d'ensenyar l'alumnat de 6 a 16 anys, estableix de manera clara i des de l'inici que cal "garantir la formació integral de l'alumnat, així com el desenvolupament de la seva personalitat i la preparació per a l'exercici ple dels drets humans i d'una ciutadania activa i democràtica en la societat actual". El primer objectiu general del decret assenyala que l'alumnat ha de desenvolupar capacitats que li permetin "assumir responsablement els seus deures; conèixer i exercir els seus drets en el respecte als altres; practicar l'empatia, la tolerància, la cooperació i la solidaritat entre persones i grups; exercitar el diàleg garantint els drets humans com a valors comuns d'una societat plural, i preparar-se per a l'exercici de la ciutadania democràtica".

En aquest decret curricular, la paraula "pau" apareix 35 vegades i "conflicte" 109 vegades, fet que evidencia la centralitat d'aquests conceptes en el marc educatiu. En canvi, no hi apareixen termes com "pistola", "policia" o "cossos armats" i la paraula "armes" només s'hi menciona una vegada, vinculada a les conseqüències del comerç d'armes. Aquesta absència no és casual, sinó coherent amb un model educatiu basat en la cultura de la pau i la resolució no violenta dels conflictes.

Més enllà dels decrets educatius, el Parlament de Catalunya, mitjançant la Proposta de Resolució per la construcció de la cultura de la pau i la desmilitarització, aprovada el 18 de setembre de 2020, insta el Govern de la Generalitat a "fer totes les accions necessàries per evitar la presència de cossos policials armats —Mossos d'Esquadra, policies locals o estatals...— als recintes i a les aules d'escoles, instituts, universitats, centres formatius o espais de lleure quan hi assisteixen per impartir xerrades, com ara de seguretat viària o de seguretat a les xarxes".

La mateixa resolució indica clarament la necessitat "d'elaborar un pla de formacions, tallers i orientacions que sigui desenvolupat per professionals amb acreditació i expertesa en l'àmbit educatiu, i en cap cas per integrants de cossos armats". Hi ha poc marge a la reinterpretació d'aquests textos, oi?

■ I al centre, què hi podem fer?

Les activitats i tallers impartits pels Mossos d'Esquadra han d'estar aprovats a la Programació General Anual (PGA) del centre i ser coneguts pel consell escolar i pel claustre a l'inici del curs. Si aquests tallers consten a la PGA, es consideren activitats lectives i la negativa a realitzar-los podria comportar l'obertura d'un expedient informatiu. Si no en formen part, si sorgeixen de manera improvisada o no encaixen en la programació d'aula, es pot argumentar que no hi ha obligació de dur-los a terme.

Com a tutors i docents, i emparant-nos en l'article 91 de la LOE-LOMLOE, que reconeix l'autonomia del professorat per desenvolupar el currículum, podem qüestionar la idoneïtat didàctica d'aquestes activitats quan parteixen d'un enfocament punitivista i no de la prevenció, la reflexió crítica i la resolució dialogada dels conflictes. El Decret 175/2022 insisteix de manera constant en la "necessitat de trobar solucions dialogades als problemes" i la presència visible d'una arma a l'aula no sembla coherent amb aquest enfocament educatiu.

És important obrir el debat al claustre sobre la pertinència d'aquests tallers, sobre com s'integren al projecte educatiu del centre i sobre la manca de necessitat que es realitzin amb persones armades. Tal com demana el Parlament de Catalunya, aquests tallers haurien de ser impartits per "professionals amb formació i expertesa educativa", i cal conèixer què passa realment en moltes d'aquestes xerrades: l'enfocament, el llenguatge i el to utilitzat.

També podem decidir no ser presents en aquests tallers, dialogant amb l'equip directiu o assumint-ne les conseqüències, en coherència amb allò que estableix la LOMLOE: "promoure la prevenció i la resolució pacífica dels conflictes i els valors que sustenten la democràcia i els drets humans".

En qualsevol cas, no estem sols. Des del 2013 existeix la xarxa de Centres Lliures d'Armes, dins la campanya Desmilitaritzem l'educació, amb més de 100 entitats i sindicats. A CGT Ensenyament també estem compromesos a donar suport i resposta a totes les denúncies del personal educatiu.

A l'escola, ni placa ni pistola

Miguel Perez

Militant de CGT Ensenyament Ponent-Pirineus

La policia de proximitat (o policia comunitaria) és un model que pretén apropar els agents a la comunitat i reforçar la prevenció de conflictes mitjançant el diàleg i la cooperació. A Catalunya, això s'ha traduït en una presència més estable al territori i en la col·laboració amb escoles i entitats del barri, assumint funcions preventives i educatives com xerrades sobre convivència, seguretat o ús responsable de l'espai públic. L'objectiu declarat és generar confiança i evitar conflictes abans que apareguin. Aquest enfocament contrasta amb el model policial tradicional, més habitual a l'Estat espanyol durant molts anys, basat en actuacions reactives i punitives, amb poca relació amb la comunitat educativa i centrades en la sanció més que en l'acompanyament. Des del punt de vista educatiu, el debat se situa en si aquests rols preventius aporten realment eines pedagògiques o si, en canvi, reforcen una lògica de control dins l'escola.

■ Normalització de la presència policial a les escoles

En els darrers anys, la presència policial s'ha anat normalitzant sota el pretext de garantir la seguretat. Tanmateix, aquesta aposta transforma profundament la funció educativa i allò que abans es resolvia amb diàleg, mediació o acompanyament tutorial, ara es gestiona sovint des d'una lògica punitiva. Així, conflictes menors passen a ser criminalitzats, augmenten les sancions, les expulsions i fins i tot les denúncies, i l'escola es reforça com a espai de control. Molts d'aquests conflictes són conseqüència directa de les condicions de precarietat i de les injustícies socials estructurals que genera el sistema. L'escola no és un espai aïllat, sinó un reflex de la societat, i per això la convivència es veu afectada en la mateixa mesura que la societat.

■ Contradicció entre educació i lògica policial

La presència de la policia porta implícita una tensió entre dos discursos contradictoris. D'una banda, l'educació ha de fomentar l'empatia, la comprensió mútua, la resolució pacífica de conflictes i la provenció (preparar-se per afrontar els conflictes abans que es desbordin) a través del diàleg i de pràctiques restauratives. De l'altra, la lògica policial es basa en la imposició de normes, el control i la sanció, posicionant l'alumnat com a possibles infractors més que com a participants d'un procés d'aprenentatge. Per exemple, per prevenir la violència masclista, no n'hi ha

COM FEM QUE LA POLICIA *deixi de ser necessària?*

A l'aguait

La policia no desapareixerà d'un dia per l'altre. Mentre el capitalisme continuï dempeus, també ho faran els cossos policials inherents a aquest sistema. Aquests tenen com a principals funcions protegir la propietat privada, assegurar la reproducció del capital i disciplinar la classe treballadora perquè assumeixi el treball assalariat. És des d'aquesta premissa i en l'actual context reaccionari -on imaginar altres mons possibles sembla una qüestió de fe i no de la consolidació d'un projecte polític- que entenem que la desaparició de l'estament policial no serà gens fàcil.

Però, lluny de voler alimentar la desesperança, precisament és la dificultat del canvi el que fa més necessari que mai disputar

la visió hegemònica de la seguretat, profundament lligada a les demandes de reforç policial i a la militarització progressiva de les nostres societats. Això, malgrat que l'increment d'efectius policials, a excepció d'àmbits molt específics, no implica una reducció de la delinqüència, i fins i tot pot augmentar la percepció d'inseguretat de la població que equipara la presència de policia a l'existència de fets violents.

Des d'A l'aguait, procés popular de seguretat comunitària de Manresa, partim de la idea que la via més efectiva (si no l'única) d'aconseguir una seguretat duradora per tothom és la reducció i l'eliminació de les desigualtats socials. Això és així perquè la principal causa de la delinqüència és precisament l'existència d'aquestes creixents desigualtats. I no fem aquesta anàlisi des d'una visió economicista, sinó entenent que el mateix sistema capitalista i patriarcal sota el qual vivim genera una sèrie de models d'èxit social i econòmic inassolibles per vies considerades legítimes per a una part important de la població. Així, les persones no sempre cometes delictes per una qüestió de necessitat material immediata, sinó també per poder assolir unes expectatives alimentades pel sistema.

A la vegada, l'extensió dels valors neoliberals a totes les capes socials acaba suposant que, moltes vegades, les formes d'intentar assolir l'«èxit» i de satisfer necessitats i desitjos acabin descarnades i reproduint la lògica de l'acaparament individual. Això ens porta a ser conscients que la no presència de la policia en determinats indrets no té per què implicar automàticament l'autoorganització espontània de la societat en relacions igualitàries.

Així, mentre els rics tenen les lleis a favor per enriquir-se a costa de la majoria i el monopoli de la violència dels cossos policials per protegir els seus interessos, les classes populars continuen desposseïdes. Desposseïdes de la possibilitat de viure en condicions dignes i d'unes organitzacions de classe fortes que els permetin albirar un futur millor, cosa que pot abocar-les a reproduir dinàmiques de violència per guanyar-se el pa i intentar assolir les seves expectatives vitals.

En el moment reaccionari actual, el no abordatge d'aquestes violències pot deixar espai a l'increment de grups de seguretat ciutadana vinculats a l'extrema dreta o l'aflorament de negocis parapolicials a l'estil "desokupa". Però la pregunta és clara i no especialment fàcil de respondre: com podem abordar-les sense assenyalar altre cop els últims i penúltims de l'escala social? Quines eines tenim al nostre abast que no recorrin a la cultura del càstig i al punitivisme i reproduïxin l'actual sistema establert?

Des d'A l'aguait hem desenvolupat un reguitzell d'idees força que haurien de guiar la nostra pràctica política en aquest sentit. Dues d'aquestes idees serien la lluita per l'abolició de la llei d'estrangeria i l'aposta per la despenalització de les drogues -reforçada amb polítiques públiques per a un abordatge adequat de les addiccions-. Avançar en aquestes dues línies suposaria un torpede a la línia de flotació de dues argumentacions principals utilitzades per assetjar i excloure alguns dels sectors més precaris de la classe treballadora. Podríem continuar lluitant per la despenalització dels conflictes, començant per aquells menys greus que es podrien resoldre amb la

mediació, per estendre-ho després als altres tipus de delictes, per bastir una cultura allunyada del populisme punitiu.

Més enllà d'aquestes propostes, contra la visió reduccionista de la seguretat que alimenta la cultura de la por i l'atrinxerament en unes llars cada cop més alarmades, defensem un espai públic diferent. Un espai públic viu que no estigui pensat només per circular i consumir, sinó que es construeixi com un lloc de trobada on cultivar les relacions i que ens permeti alimentar la corresponsabilització sobre allò que passa als nostres barris. Hem de pensar en propostes perquè les persones facin més vida als carrers i no es recloguin en la solitud de les seves llars, que desgraciadament són la principal font d'inseguretats. Hem d'aconseguir que els espais abandonats en favor de l'especulació s'omplin de vida comunitària, que puguem reforçar els vincles veïnals i fer créixer una coexistència recíproca que ens fa estar i sentir més segures.

Al llarg dels debats tinguts com a col·lectiu, també hem situat el qüestionament de la masculinitat hegemònica com a possible línia de treball per millorar la seguretat de les classes populars. I ho hem fet perquè entenem que construir formes més laxes de viure la masculinitat -lliures de la necessitat d'exaltació del poder, la dominació, l'heterosexualitat normativa, la força, la competitivitat i el rebuig de la vulnerabilitat i del que es considera «femení»- ens permetria avançar cap a unes societats menys violentes.

Finalment, defensem que cal trencar amb la idea hegemònica que atorgar a la policia cada cop més recursos i competències garantirà la seguretat del conjunt de la classe treballadora. En lloc de continuar incrementant el pressupost destinat a les mesures policials, carceràries i de control social, apostem pel conegut com a «defund the police». Defensem repartir part de les tasques que actualment acaba assumint la policia entre diferents actors que no fan de la coerció i el punitivisme la seva raó de ser.

Hi ha molts exemples que s'inclourien dins d'aquesta línia d'acció. Podem garantir que les formacions contra la violència de gènere o de prevenció de consum de drogues a les escoles les facin cooperatives feministes o experts en drogodependències i no persones uniformades. O reclamar que l'abordatge de situacions conflictives al carrer derivades d'addiccions i els problemes de salut mental es faci per part de professionals especialitzats i no d'agents policials.

La implementació de polítiques públiques i pràctiques comunitàries de mediació de conflictes també encaixarien en aquesta via cap a la «despolicialització». Així, apostem per impulsar xarxes de mediació amb professionals i amb persones referents de les comunitats, que puguin intervenir quan calgui i permetin caminar cap a la desjudicialització dels conflictes.

Més enllà de tot això, hem de continuar denunciant el paper opressiu i els abusos dels cossos de «seguretat». Hem de proposar alternatives de prevenció, mediació i restauració, cultivant estructures de contrapoder que ens permetin acabar amb la cultura punitiva i policial. I, sobretot, hem d'exercir la millor via per fer innecessària la policia: organitzar-se perquè tothom tingui pa, sostre i llibertat.

EL SINDICAT QUE CREIX, EL SINDICAT QUE LLUITA

Adrián Zarco Santiveri

Al novembre de l'any passat la CGT Catalunya va superar les 25 mil afiliacions. L'arribada a aquesta xifra es deu a la dinàmica de creixement exponencial que s'experimenta des de fa uns anys, per una banda, i, per l'altra, al protagonisme en la conflictivitat sindical, amb el lideratge des de fa deu anys en la convocatòria i seguiment de vagues a Catalunya. Acció sindical, conflicte i creixement en afiliació són els tres eixos sobre els quals se sustenta en aquests moments la CGT.

Mentre s'escriu aquest article (desembre del 2025) el sindicat té en marxa una sèrie de conflictes que esdevenen una mostra de la seva activitat i dinamisme. Aquest accent en el seu caràcter reivindicatiu i l'actitud de no defugir del conflicte s'ha posat de manifest la passada tardor.

Un dels punts calents en l'actualitat és l'Ajuntament de Barcelona, on s'estan donant vagues parcials: dos al novembre i, de moment, al desembre una per les escoles bressol i una altra que afecta a tot l'Ajuntament. El conflicte s'emmarca en la negociació del nou conveni, que per la CGT és lesiu pels drets dels treballadors i treballadores. Per aquest motiu, la secció sindical està impulsant mobilitzacions als carrers, amb manifestacions, recollida de signatures i demanar que el conveni sigui ratificat pel conjunt dels treballadors i treballadores. Les escoles bressol són la punta de llança en el conflicte, ja que és on el malestar es fa més patent i hi ha una dinàmica més gran de mobilització. "Per nosaltres és un model a intentar replicar a tot l'Ajuntament, que totes les companyes estiguin organitzades als centres de treball, per tal d'activar el model sindical que dona resultats, el del conflicte i la confrontació", afirmen des de la secció.

Dins de Barcelona, la CGT està plantant cara en altres àmbits. Un cas paradigmàtic és el parc d'atraccions Tibidabo, gestionat per l'empresa pública BSM, que es basa en un model de contractació temporal, molt precària, amb l'excusa que és treball per joves. La secció sindical, que pertany al Sindicat d'Espectacles, Art Gràfiques, Audiovisuals i Comunicació, ha demanat millores com la pujada de plusos congelats i una major estabilitat, però ha topat amb la intransigència de l'empresa.

Al Berguedà, a la residència de Mont Martí, de l'empresa Domus VI, les treballadores de l'àmbit de la disca-

pacitat psíquica porten mesos de mobilitzacions, com assemblees o concentracions i inclús una compareixença al Parlament, després que el seu dret de vaga fos vulnerat, mentre els pocs drets que es reconeixen no s'apliquen a tota la plantilla. Mentrestant, la vaga indefinida del Tossalet continua en marxa, fruit de les negociacions fracassades amb la Federació Catalana de Natació.

A l'Ensenyament, la CGT ha estat un dels sindicats que ha encapçalat les últimes mobilitzacions. El dia 15 de novembre una marea humana va desbordar els carrers de Barcelona per a recuperar el poder adquisitiu perdut, reduir les ràtios a les aules i augmentar la democràcia als centres. "Estem orgullosos de la mostra de força que vam aconseguir fer en la mobilització el 15 de novembre, amb més de trenta mil treballadors de l'educació pública manifestant-nos als carrers de Barcelona", declara Pere Timoner, delegat sindical. La CGT va aconseguir que hi arribessin autobusos des de Lleida, Terres de l'Ebre, Reus, Tarragona i altres punts del país.

Des d'aleshores s'ha iniciat un calendari de mobilitzacions que apunten cap a la vaga. Dani Sánchez, Secretari d'acció sindical de la Federació d'Ensenyament, assenyala el canvi d'orientació en les demandes: als anteriors cicles reivindicatius es ficava l'accent en la qualitat de l'ensenyament, mentre que ara s'enfoquen les demandes en l'increment dels sous, ja que el personal educatiu català és el menys pagat de l'Estat. Això ha comportat una dinàmica d'unitat de tots els sindicats representatius del sector per la voluntat dels treballadors per aconseguir aquest increment salarial. La CGT Ensenyament espera que el procés acabi en vagues massives.

La presència de la CGT es va incrementant, tal com ho mostren l'augment en delegats al sindicat de banca de Barcelona o l'inici de nous nuclis com el del Moianès. "Pretenem cobrir el buit de cultura sindical existent actualment al Moianès i convertir-nos en una eina de lluita de la classe treballadora de la comarca", expliquen des del nou nucli.

"Aquest 2025 hem afiliat gairebé 4.500 persones, el que demostra que és un creixement sostingut en el temps i exponencial, cada any afliem més persones que l'any passat, i això és una bona notícia tant per la classe treballadora com per la nostra organització i una mala notícia per tots els explotadors", conclouen des de CGT Catalunya. ■

VICTÒRIA COL·LECTIVA A LA UNIVERSITAT DE LLEIDA

Doctorandes en Lluita UdL

Des de fa més d'una dècada, el personal investigador predoctoral de les universitats catalanes té només tres anys de contracte, mentre que altres comunitats autònomes i el Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats atorguen contractes de quatre anys. Més enllà del greuge d'aquesta diferència, disposar de només tres anys per realitzar la tesi doctoral suposa que una gran part del personal investigador finalitza la seva feina a l'atur i hagi d'assumir amb recursos propis la continuïtat del projecte vital i acadèmic. Des del 2019, arran de la publicació de l'Estatut del Personal Investigador Predoctoral en Formació (EPIPF), les reivindicacions del col·lectiu predoctoral van esdevenir constants.

El 2024 es va reprendre el Col·lectiu Doctorandes en Lluita a la Universitat de Lleida fins aleshores inactiu, que havia estat dinamitzat el 2019 per membres de la CGT. Algunes de les reivindicacions plantejades l'estiu del 2024 eren el 4t any de contracte, tan necessari per dur a terme la feina com a personal predoctoral amb qualitat i benestar; augment de salaris; més ajudes i recursos, entre d'altres.

Arran de la nostra petició, la Universitat va concedir el 4t any per als contractes que finalitzaven el 2025. Aquesta primera victòria va esperonar el Col·lectiu gràcies al reconeixement d'un dret bàsic, el de no haver de treballar en atur, i una evidència: si no t'uneixes i fas patents les teves reivindicacions, no aconseguir res.

La problemàtica, però, continuava vigent, ja que des de l'equip de govern es van manifestar dubtes i reticències entorn de la continuïtat del 4t any. Després de mesos d'intensa agitació -amb concentracions, comunicació constant amb la comunitat universitària, denúncies a premsa i una recollida massiva de signatures-, el nou equip, elegit el novembre, va concedir la nostra principal reivindicació.

En l'àmbit català, hem fomentat la coordinació de les assemblees de Doctorandes en Lluita de les diferents universitats per tal que el Departament de Recerca i Universitats adoptés la mesura que li pertocava: solucionar aquest greuge i atorgar contractes de quatre anys. A finals de novembre, vam tenir la notícia que la Generalitat a partir d'aleshores actuaria d'aquesta manera, d'acord amb les demandes que el col·lectiu predoctoral fa anys que exigeix.

Malgrat tot, els doctorands i doctorandes contractats per la Generalitat els anys 2023 i 2024 queden fora d'aquestes millores -a excepció de la Universitat Autònoma de Barcelona i la de Lleida, que assumeixen el 4t any-. Per aquest motiu, cal garantir que no es quedin en atur sense haver finalitzat la tesi. A més, resten pendents moltes millores, com recull un informe que vam elaborar el maig de l'any passat, consultable a la web de la CGT de Lleida, en què, a partir d'enquestes recollim el conjunt de problemes que travessa el col·lectiu predoctoral.

Durant aquests gairebé dos anys d'activitat ens hem format més enllà del doc-

torat: hem après a aplicar la solidaritat i el suport mutu entre nosaltres, a no callar davant les injustícies, a fer un sindicalisme horitzontal, de tu a tu, de parlar amb companys i companyes de feina i informar de la situació. Hem funcionat debatent les diferents qüestions entre nosaltres i resolent els dubtes col·lectivament. Ens hem reunit amb responsables del govern de la Universitat i el Departament en diverses ocasions, i també hem sostingut l'activitat reivindicativa i sorollosa. Una forma de funcionar i organitzar-se molt propera a l'anarcosindicalisme.

Tot i aquesta millora encara hi ha moltes carències a solucionar, com el necessari augment d'un salari miserable. Sabem, però, que la precarietat abasta més col·lectius dins la universitat i que fins i tot personal ben situat en aquesta ha vist com aquests últims anys es ressentien les seves condicions de vida i treball. El personal predoctoral, una de les baules més febles del depredador sistema acadèmic, hem de continuar avançant per la fi de la precarietat a la Universitat i per aconseguir que aquesta esdevingui el model que mereixem com a societat i com a treballadores. ■

La Solidaritat i la vaga de Correus a Plafrugell

Comitè de vaga de l'UR Palafrugell

Companyes i companys, volem traslladar-vos nostre més sincer i profund agraïment pel suport rebut durant la vaga. La vostra solidaritat, tant a través de l'ajuda econòmica com de la vostra presència, ànim i força, ha estat fonamental per a sostenir aquesta lluita col·lectiva.

En un context difícil, el vostre compromís ha demostrat que la unió entre treballadors i treballadores continua sent la nostra major fortalesa. Cada aportació, cada gest de suport i cada paraula d'alè ens ha permès resistir, mantenir-nos fermes i recordar que no estem sols ni soles.

Aquesta vaga no hauria estat possible sense la solidaritat real i conscient dels qui entenen que la defensa dels nostres drets laborals és una causa comuna. La vostra implicació reforça la convicció que només des del suport mutu i l'organització col·lectiva podrem avançar cap a unes condicions de treball dignes.

Gràcies per estar, per secundar i per demostrar que la lluita compartida val la pena. Aquest esforç no s'oblida i forma part del camí que continuem construint juntes i junts.

Rebeu una forta abraçada i el nostre reconeixement més sincer.

La solidaritat és la nostra força!

La vaga de l'11 de febrer ha desbordat els carrers i els centres educatius

CGT Ensenyament Ponent-Pirineus

La vaga educativa de l'11 de febrer ha estat un èxit als centres de Catalunya. Malgrat les dificultats amb uns serveis mínims abusius, milers de treballadores han aturat l'activitat per defensar condicions laborals dignes i una educació pública de qualitat. El seguiment massiu evidencia un malestar profund i estructural. El deteriorament de les condicions de docents, personal laboral i lleure educatiu reflecteix un sistema sostingut en la precarietat, la sobrecàrrega i promeses incomplertes, amb impacte directe en tota la societat. Les mobilitzacions, en continuïtat amb les del 15 de novembre i 24 de gener, han omplert els carrers amb un missatge clar: prou menyspreu i dilacions. El Departament manté negociacions encallades i sense compromisos fermes sobre millores salarials ni laborals. Als centres, la situació és asfixiant: ràtios altes, manca de recursos per a la diversitat, aplicació del Decret d'Inclusió sense pressupost, excés de burocràcia i salaris a la cua de l'Estat. Les assemblees han estat clau per organitzar el conflicte des de la base i reforçar la democràcia interna. Reivindiquem increments salarials, reducció de ràtios, més personal, fi de la burocratització, retorn de la democràcia als centres i internalització dels serveis. L'11F és un punt d'inflexió: la mobilització continuarà fins aconseguir millores tangibles.

MANIFEST 8M 2026

Dones en lluita, trencant fronteres

Davant del feixisme, el racisme i el colonialisme

Secretaria de la dona CGT Confederal

Aquest 8 de març sortim juntes perquè l'avenç del feixisme, el racisme i el colonialisme ja està afectant les nostres vides. No és una amenaça llunyana: s'expressa en guerres, ocupacions, fronteres cada vegada més violentes, polítiques d'expulsió i detenció, pèrdua de drets i control social, al servei d'un sistema capitalista i patriarcal que necessita la desigualtat per sostenir l'exploació.

Aquest avenç colpeja de manera específica les dones. En contextos de guerra, ocupació i militarització, els nostres cossos i les nostres vides es converteixen en territori de violència, pobresa i despossessió, reforçant les violències masclistes i limitant la nostra autonomia.

Des d'un feminisme internacionalista, denunciem les conseqüències d'aquest sistema sobre les dones en diferents llocs del món: la situació que viuen les dones a Síria; la resistència quotidiana de les sahrauís i palestines davant el colonialisme i el desplaçament forçat; i la persecució que pateixen avui les kurdes per sostenir projectes d'autonomia i emancipació feminista. De la mateixa manera, denunciem les polítiques de detenció, deportació i separació de famílies que colpegen especialment les dones migrants, generant patiment, por i desarrelament. No són realitats alienes, sinó expressions d'una mateixa estructura de dominació que travessa fronteres.

Aquí i ara, la pèrdua de drets i el deteriorament dels serveis públics avancen de la mà dels governs de dretes, amb atacs directes a l'autonomia de les dones. Es qüestionen conquestes bàsiques com l'accés a l'avortament, l'educació en igualtat o la llibertat sexual i reproductiva, mentre es reforcen el control, la desigualtat i l'exclusió.

Les conseqüències són visibles en la vida quotidiana: precarietat, dificultat d'accés a un habitatge digne, empobriment i un augment de la violència masclista en totes les seves expressions - física, sexual, econòmica i institucional-, que continua cobrant vides.

Davant d'aquest context, les nostres reivindicacions no són abstractes: són respostes concretes per defensar vides dignes i lliures de violències.

EXIGIM:

1. La fi de totes les violències masclistes, inclosos els femicidis, la violència vicària i els assassinats de caràcter masclista, amb polítiques reals de prevenció, protecció i reparació i recursos suficients..
2. La fi de la precarietat estructural, de la divisió sexual del treball i de la bretxa salarial i de pensions

que condemna les dones a la desigualtat durant tota la seva vida.

3. Un sistema públic de cures, comunitari, universal i gratuït, juntament amb condicions laborals dignes en el sector, amb salaris justos, estabilitat, convenis col·lectius i accés a la vaga.
4. El dret a un habitatge digne i als subministraments bàsics, davant l'especulació, els desnonaments i la precarietat habitacional.
5. Protecció efectiva davant qualsevol crisi, perquè les seves conseqüències recauen de manera desproporcionada sobre dones i persones en situació de vulnerabilitat.
6. L'eradicació de totes les violències i discriminacions envers dones, persones dissidents i LGTBIQA+, així com dels biaixos de gènere en la salut.
7. La fi de la violència institucional, que criminalitza, desprotegeix i vulnera drets, especialment contra dones, persones migrants i col·lectius en lluita.
8. La derogació de la reforma laboral i de les reformes de pensions que ens condemnen a vides esgotades i precàries.
9. La derogació de la llei mordassa, que criminalitza i castiga amb sancions i presó la protesta social, utilitzant-se per perseguir i reprimir col·lectius feministes, sindicals i moviments socials crítics.
10. Una renda bàsica de les iguals i la reducció de la jornada laboral a 30 hores.
11. Visibilitat i representació equitativa de dones i persones no binàries en tots els àmbits.
12. Una societat no capacitista, inclusiva amb la diversitat funcional i els cossos no normatius.
13. Polítiques reals de coeducació, formació i sensibilització en igualtat.
14. La regularització de totes les persones migrants, la derogació de la llei d'estrangeria, el tancament dels CIE i la fi de les deportacions.
15. Mesures urgents davant l'emergència climàtica des de la justícia social.

Davant del feixisme no hi ha neutralitat.

La nostra resposta és col·lectiva, feminista i sense fronteres, als carrers, als centres de treball i a tots els espais de la vida.

**Dones en lluita, trencant fronteres
Ens hi va la vida, ens hi van les llibertats**

MAPA DE L'AMIANT A A CATALUNYA

Àlex Tisminetzky

Advocat laboralista i afiliat a CGT

Múltiples empreses d'arreu el territori català han estat condemnades per l'exposició dels seus treballadors a l'amiant. També és veritat que moltes altres empreses també han treballat amb amiant de forma amagada i sense declarar i no s'ha arribat a demostrar el seu ús de l'asbest. En aquest article intentarem fer un petit repàs d'aquelles empreses catalanes on hi ha fins i tot sentències fermes i informes de la inspecció de treball determinant l'exposició dels seus treballadors a l'amiant, moltes vegades generant greus infraccions en matèria de salut laboral.

■ Amiant, la pols assassina

L'amiant és una perillosa substància prohibida des de fa dècades a gairebé tota la Unió Europea per causar asbestosi, mesotelioma i càncers de pulmó, pleura, laringe o esòfag, entre d'altres. A l'Estat espanyol va ser legal fins a 2002, tot i que durant gran part del segle XX era el principal productor europeu. La paraula amiant prové de la paraula grega "indestruïble", i per la seva resistència ha estat utilitzat històricament en múltiples aplicacions, principalment en la construcció, en la variant de fibrociment, i en la indústria automobilística, la naval i la ferroviària, entre d'altres.

Des de fa anys que CGT Catalunya ha portat a terme múltiples mobilitzacions en suport als treballadors afectats i les seves famílies, tant informant de les seves greus afectacions en una guia, acompanyant als judicis i reclamant com a sindicat els coeficients reductors de jubilació, a instància de la Federació Local de Viladecans.

■ El port de Barcelona, la porta d'entrada de l'amiant

La gran majoria de l'amiant va entrar en terres catalanes pel port de Barcelona, en sacs i contenidors massa vegades no ben hermètics. I un dels primers col·lectius de treballadors afectats per la seva exposició han estat els estibadors que feien les tasques de càrrega i descàrrega. Els sacs plens d'amiant s'obri-

en, es trencaven i la pols s'expandia pel port, exposant als estibadors a aquesta substància letalment cancerígena.

Desenes i desenes de sentències judicials han determinat que greus patologies dels estibadors eren derivades de l'exposició a l'amiant al Port de Barcelona, la gran majoria d'elles letals, ja que molts dels afectats van morir a causa d'aquesta exposició laboral.

Múltiples sentències també han determinat que aquesta feina es va fer sense aplicar les mesures preventives legals, especialment sense cap mascareta o protecció, i a bodegues sense ventilació, però durant massa anys aquestes empreses no van ser condemnades a causa que els jutjats no van poder determinar la responsabilitat de la Societat d'Estiba i Desestiba. Per sort, les darreres sentències del Tribunal Suprem a partir de 2025 han determinat la responsabilitat directa dels ens públics d'estiba, el que ha facilitat com a mínim que es faci responsable de les reparacions econòmiques a les vídues i treballadors afectats.

■ Fibrociment: Rocalla de Castelldefels i Uralita de Cerdanyola

Segurament les empreses que més quantitat d'asbest van manipular van ser les dedicades al fibrociment, que durant dècades es va utilitzar de forma generalitzada a la construcció. Les dues empreses més conegudes han estat la Rocalla de Castelldefels (Baix Llobregat) i l'Uralita de Cerdanyola del Vallès (Vallès Occidental).

La famosa «uralita», baixants o tubàries eren fetes d'amiant, i a les fàbriques s'usava aquesta substància sense cap mesura preventiva ni informació de cap mena als milers de treballadors que hi van prestar serveis durant dècades, tal com explica el documental

«Units contra l'Amiant». Es calcula que els treballadors afectats només en aquestes dues empreses són centenars, fins i tot milers segons alguns càlculs.

■ **Trens i frens: Alstom de Santa Perpètua de Mogoda i Honeywell del Prat de Llobregat**

L'antiga Material y Construcciones SA, Macosa (Poble Nou de Barcelona) i la Maquinista Terrestre i Marítima (Barceloneta de Barcelona) es van fusionar en Alstom (Santa Perpètua de Mogoda, Vallès Occidental). Aquestes empreses han produït trens, vagons, frens i altres materials ferroviaris amb amiant, superant els límits legals d'exposició als seus tallers. Múltiples sentències judicials també han determinat que les patologies dels seus treballadors eren per exposició a l'asbest, així com derivades de múltiples infraccions en matèria preventiva en aquesta matèria.

La Jurid Iberica SA (posteriorment anomenada Honeywell Friction España SA) del Prat de Llobregat (Baix Llobregat) fabrica frens, producció que s'ha fet durant dècades amb amiant, fins ben bé la prohibició l'any 2002.

Fins a una vintena de sentències han declarat la manca de mesures de seguretat a l'empresa per exposició a l'amiant, que van causar greus (i fins i tot mortals en molts casos) malalties professionals entre els seus treballadors. En aquestes sentències es determina, entre d'altres, greus infraccions, que se superaven els límits d'exposició, manca de proteccions i d'extracció localitzada i trencament de sacs amb asbest.

■ **Sanitaris: la Roca de Gavà**

Roca Sanitario SA és una coneguda empresa de Gavà (Baix Llobregat) dedicada a la fabricació productes principalment de bany, en la que s'ha usat durant dècades substàncies perilloses pels treballa-

**DES DE FA
ANYS QUE CGT
CATALUNYA HA
PORTAT A TERME
MÚLTIPLES
MOBILITZACIONS
EN SUPORT ALS
TREBALLADORS
AFECTATS**

dors, com amiant o sílice, malgrat que l'empresa nega encara avui l'exposició a asbest dels seus treballadors.

Les denúncies de la secció sindical de CGT van propiciar que múltiples sentències judicials fermes determinessin de forma contundent que es feia servir asbest en múltiples espais de l'empresa i l'exposició dels treballadors els ha causat múltiples Malalties Professionals.

En diverses sentències judicials s'ha declarat l'exposició laboral dels treballadors de Roca SA de Gavà a l'amiant i la manca de mesures de seguretat a l'empresa.

Com a exemple d'aquestes resolucions, a la sentència de data 14/9/2020, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va condemnar a Roca a indemnitzar a un treballador amb un greu mesotelioma pleural derivat de l'exposició a l'amiant al centre de treball de Gavà, determinant com a fet provat que «(en la empresa ROCA SANITARIO SA de Gavà) no se ha observado ninguna medida preventiva para la protección de los trabajadores frente al riesgo de exposición al amianto».

■ **El Metro de Barcelona**

Una de les darreres empreses on els jutjats han determinat l'exposició de l'amiant dels seus treballadors és el Metro de Barcelona. Malgrat els intents de la direcció de l'empresa pública de silenciar aquesta realitat, els sindicats, entre ells CGT, van convocar diverses vagues l'any 2018 que van fer sortir a la llum múltiples casos de treballadors exposats i milers de quilos d'amiant que s'han anat retirant els darrers anys.

Fins a dues sentències judicials fermes del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya han determinat que una greu invalidesa i la mort d'un treballador van ser causades per l'exposició a l'amiant. En una darrera sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de data 22/7/2022 es determina literalment que «En el Metro existen materiales con amianto y durante años ha estado presente en partes de los convoyes, ya sea en los motores o las zapatas de frenos, lo que implicaba la emisión de fibras de amianto en el ambiente, especialmente en los túneles». Tot i els intents de la direcció de l'empresa de silenciar-ho, cada dia surten nous casos de treballadors exposats en aquesta empresa pública.

SINDICAT DE MARES CATALUNYA

«**La cura no s'atura, cada dia és 8M. L'amor no paga factures ni cotitza**»

Maria José Tavira Sánchez i la Maria Herrero Canela, són membres actives del Sindicat de Mares i Germanes en la Diversitat Funcional i militants de la CGT. Treballen 365 dies a l'any i es troben problemàtiques constants en el seu dia a dia. El seu lema és LA CURA NO S'ATURA, CADA DIA ÉS 8M. L'AMOR NO PAGA FACTURES NI COTITZA.

Rosalía Molina Puyalón
Grup Libertarias

Per què creieu que és necessari un sindicat de mares i germanes de persones amb discapacitat?

MARIA HERRERO

Perquè cuidar és feina i per això cal un sindicat.

MARIA JOSÉ TAVIRA

Per dignitat, era necessari trencar la invisibilització de la nostra feina i lluitar perquè la tasca de cures sigui reconeguda, regulada i remunerada. No en el sentit productivista clàssic capitalista, sinó fer que

cuidar ens permeti dur una vida digna, sense empobrir-nos ni emmalaltir-nos, amb drets com descans i jubilació, entre d'altres.

MARIA HERRERO

Demaneu que cuidar no sigui obligatori, que hi hagi els recursos necessaris per no haver de renunciar a tot: a viure, a la salut, etc. Ha d'haver-hi recursos comunitaris per no patir com ara. Perquè els nostres fills i filles o germanes i germanes amb discapacitats tinguin una vida digna encara que no estem nosaltres tot el dia amb elles. Nosaltres no hi serem sempre.

MARIA JOSÉ TAVIRA

Les cures de la canalla i dels joves dependents són d'alta complexitat. És una feina de 24 hores, de jornades interminables, caps de setmana, vacances, sense descans, ni dret a baixes i amb una cotització per jubilació mínima. Cuidem fins i tot quan estem malaltes. No tenim relleu. Necessitem un sindicat per denunciar la vulneració sistemàtica dels nostres drets i els de totes les persones amb discapacitats i poder trencar la roda d'esgotament, invisibilitat i silenci que ens emmalalteix.

MARIA HERRERO

El sindicat ens ha permès fer aliances amb altres dones i identitats dissidents que també cuiden i que formen part de la xarxa de cures familiars i professionals.

Per què un sindicat en clau feminista i anticapacitista?

MARIA JOSÉ TAVIRA

En clau feminista perquè les cuidadores en general som un 90% dones. I en el cas de les cuidadores de fills i filles, germans i germanes de persones amb discapacitat, aquesta proporció és encara més alta, però

falten dades. La manca de dades (que fa anys que reclamem) és un exemple més de la invisibilitat: els treballs de cures i els treballs altament feminitzats s'invisibilitzen. Volem trencar silencis i lluitar contra els abusos i l'explotació que patim totes.

MARIA HERRERO

Cal dir que els feminismes més institucionals no estan encara en les nostres lluites. L'anticapacitisme és important perquè la manca de recursos per cuidar els nostres fills i filles, malgrat que tenen uns drets reconeguts a les lleis, prové de la profunda discriminació encoberta per tot el que no és estrictament un cos normalitzat i productiu dins del sistema capitalista. Ho hem après de les nostres companyes, les dones i dissidents amb discapacitat que són les que han obert el camí en la lluita pel dret a la vida digna de totes les persones en totes les condicions.

Quines són les vostres prioritats?

MARIA JOSÉ TAVIRA

En primer lloc, el reconeixement formal de la cura com a treball essencial i que durant anys s'ha mantingut a les dones fent la feina reproductiva en situació d'explotació, incloent-hi les treballadores de les cures familiars com les professionals: companyes del SAD, de Sindillar, del sector social i moltes d'altres.

MARIA HERRERO

Volem que els drets de les persones a qui cuidem siguin reals i efectius. Hi ha lleis i normatives que els reconeixen, però no es compleixen. Falten suports en l'educació inclusiva, malgrat que hi ha un decret des de 2017, i per poder cuidar tal com estableix la llei de dependència.

MARIA JOSÉ TAVIRA

A Catalunya es rebaixen sistemàticament els graus de dependència. Tenim la menor proporció de persones grans dependents de grau III de tot l'Estat: és un «misteri», són retallades encobertes.

Quina ha estat la vostra trajectòria? Qui us ha inspirat?

MARIA HERRERO

Nosaltres dues som companyes de la CGT i ens vam trobar a través del Sindicat de Mares. Vam començar l'any 2021, buscant dades de cures i cuidadores, lluitant contra la invisibilitat. Vam haver d'exigir al Departament de Drets Socials que complís la llei d'igualtat de 2003 i publicués les dades de cuidadores de la llei de dependència desagregades per sexe i edat, i encara no ho han fet del tot. Llavors era una urgència lluitar per aconseguir el programa d'hores de suport que gestiona DINCAT, que sempre es desapareix dels pressupostos. Continua passant el mateix aquest 2026. Quan una companya no té vetlla-

dora a l'escola, o li manca transport, o les hores de suport o té un problema a sanitat, sortim al carrer a defensar els nostres drets. Ens travessen les violències patriarcales i juntes donem resposta sense aturar-nos.

MARIA JOSÉ TAVIRA

Ens han inspirat les lluites obreres de dones i les vagues feministes de classe. També les lluites de les dones amb discapacitats, l'anticapacitisme i l'antiproductivisme i les companyes ecofeministes que posen els treballs de cures al centre de la vida.

MARIA HERRERO

Un referent més llunyà, però important, és el rol de les dones als sindicats del nord d'Europa a la primera meitat del segle passat, on hi havia espais de cures per poder fer vida sindical i cuidar a tothom, criatures i gent gran.

Amb qui voleu compartir les lluites?

MARIA JOSÉ TAVIRA

Les aliances fonamentals han estat amb les companyes que també cuiden i amb les que podem donar visibilitat juntes a les lluites de cures. També són importants les companyes de CGT i de la Secretaria d'acció feminista i LGTBIQA+. Les treballadores del tercer sector també són fonamentals.

MARIA HERRERO

A Barcelona, companyes de la Ciutat invisible, el Sindicat de Llogateres, Ca la Dona, Petra maternitats feministes i d'altres en els nostres barris. Volem contribuir, sumar i visibilitzar que les nostres lluites tenen en comú l'explotació del sector.

Què podem fer des de CGT?

MARIA HERRERO

Tenim moltes demandes, però alhora creiem que estem obrint una oportunitat d'actuació i lluita per créixer i enfortir-nos juntes. Reivindiquem espais i formes d'organització per compartir les cures dins el sindicat, que les persones que cuiden no hagin de deixar la seva activitat sindical. Implica pensar nous usos als espais i noves activitats. És una oportunitat. Hi ha moltes maneres de cuidar juntes, i alhora enfortir els sindicats com el nostre i és un repte i una oportunitat.

MARIA JOSÉ TAVIRA

Cal rescatar la tradició sindicalista comunitària prèvia a la invasió dels individualismes patriarcales que han deixat la cura a les dones soles a casa. Creiem que el feminisme interseccional és estratègic per poder aconseguir veritables millores en les condicions de treball i de vida per viure i no sobreviure. ■■■■■

ÉS POSSIBLE UNA VAGA GENERAL PER L'HABITATGE ?

TEXT

Rubén Paez

IL·LUSTRACIÓ

Balena Kunst

Aquesta era la pregunta que ens fèiem un grup d'amics en sortir d'una xerrada sobre aquest mateix tema, en la qual participaven diverses organitzacions, incloent-hi el nostre sindicat. Va ser molt estimulant, però en sortir tots teníem aquest dubte. Després de molt debatre-ho i sense que ens poséssim d'acord, va haver-hi un consens clar: les condicions objectives per a una vaga d'aquestes característiques es donen, i àmpliament. No aclairaré amb dades, hi ha molta gent que ha estudiat la qüestió en profunditat i l'ha exposat amb immensa claredat. No és el tema d'aquest article i estem en un punt en el qual en realitat només els més acèrrims defensors del neoliberalisme neguen que la situació de l'habitatge és un problema social de primer ordre. Aprofito per a recomanar el llibre de Jaime Palomera, *El segrest de l'habitatge*. És breu i molt didàctic.

L'incessant empobriment que pateix la classe treballadora durant l'última dècada se sustenta en el fet que les pujades dels salaris són, si no inexistents, molt inferiors

a l'augment del cost de la vida, i el principal factor que afecta aquesta carestia de la vida és sense cap dubte l'habitatge, exclòs del càlcul de l'IPC. La bretxa entre salaris i habitatge a Espanya està en màxims històrics

i no deixa de pujar, amb preus de compra augmentant un 25% i de lloguers més d'un 29% entre 2022 i 2025, mentre els sous només van créixer un 6,4% de mitjana. El resultat? Tots ho sabem, perquè si no ho patim en les nostres carns, ho veiem en persones pròximes: els joves no poden emancipar-se, gent amb treball no pot assumir els costos d'un lloguer o d'una asfixiant hipoteca, o en el millor dels casos han de gastar un terç (quan no la meitat) del seu sou per a poder pagar-se un sostre. I quan s'acosta el moment de renovar el contracte, s'experimenta l'ansietat de no saber si et renovaran o si podràs fer front a la pujada

que molt previsiblement el rendista t'intentarà colar, moltes vegades fins i tot vulnerant la legalitat (amb la tranquil·litat que dona saber que no et passarà res, perquè en aquest país és més possible que et condemnin a tu per mani-

festar-te que a un gran tenidor per vulnerar la llei de l'habitatge). Quan ens parlen per la tele (o on sigui) de les enquestes sobre les preocupacions de la ciutadania, fa ja anys que l'habitatge escala posicions i no és estrany que aparegui en la primera posició en amplis segments de la població.

Les mobilitzacions per l'habitatge, multitudinàries en els últims anys, ens diuen clarament que les condicions objectives per a una vaga són òptimes. Però com tots sabem, la realitat no sempre mobilitza i les condicions objectives moltes vegades no casen amb les subjectives: una cosa és que la gent digui que estaria molt bé fer una vaga per l'habitatge i una altra molt diferent que la secundin (a tall d'exemple serveix la recent vaga per Palestina. Si bé el problema ha generat mobilitzacions multitudinàries, va tenir un seguiment percentualment molt reduït). Estem doncs davant un peix que es mossega la cua: les condicions es donen i la gent creu

que és un motiu que mereix una vaga, però alhora no es mobilitzarien perquè estan convençuts (o els han convençut de) que una no funcionaria. La mentida mil vegades repetida

que les vagues no serveixen per a res quan arrela en la plantilla d'una empresa sol convertir-se en una mena de profecia auto completa. És el vell adagi de Zizek, aquell que diu que ens és més fàcil imaginar la fi del món que la fi del capitalisme.

Sabem que a vegades a la gent li costa incorporar la possibilitat de la vaga com a eina per a aconseguir fins polítics i no relacionats de manera directa amb el seu lloc de treball. Perquè, encara que és evident que totes les vagues generals són polítiques, una vaga general per qüestions no-laborals reeixida és una cosa pràcticament inèdita al nostre país (hem de retrocedir fins a la Transició).

D'altra banda, fa ja molt temps que no es viu una vaga general, sense comptar la de Palestina (prenent com a referència a Espanya ens n'anem al 2012, i si parlem de Catalunya al 2017), i els sindicats majoritaris no estan per la feina. Tant CCOO com UGT resten còmodes amb aquesta situació de mal-menorisme i d'invocar a la por a la ultradreta i els temps difícils que vivim com a mantra per a evitar la molesta tasca

d'organitzar a la classe treballadora en una vaga general per a recuperar el poder adquisitiu: **podem les organitzacions sindicals revolucionàries plantejar una vaga general amb èxit sense comptar amb CCOO i UGT? L'única experiència recent d'aquest tipus que podem invocar va ser la vaga general catalana del 3 d'octubre de 2017 i és evident que l'èxit es va deure a l'excepcionalitat del moment polític que s'estava vivint i no a la capacitat real de convocatòria dels sindicats revolucionaris. El dubte és doncs si la problemàtica de l'habitatge actual és un motiu polític amb una capacitat mobilitzadora similar a la que va impulsar la vaga del 3-O. És difícil saber-ho, però no és en absolut una opció descartable.**

De fet, és la millor opció que tenim actualment les organitzacions sindicals combatives per a poder realitzar una vaga general sense els majoritaris amb

èxit. Això sense considerar que previsiblement en el moment en què sentissin que una mobilització sense ells pogués tenir èxit, CCOO i UGT se sumarien a ella, com han fet altres vegades.

La bretxa entre salaris i habitatge a Espanya està en màxims històrics i no deixa de pujar

des.

Els marcs mentals delimiten la lluita i per a fer-la viable hem de canviar alguns esquemes. Tot i la sensació d'apatia, desconfiança i manca de forces, pel treball incansable dels mitjans de comunicació convencionals i a l'auge generalitzat de l'extrema dreta globalment, sabem que les condicions subjectives poden crear-se, que es poden i de fet s'han de treballar perquè siguin les que volem. L'única manera de fer que alguna una vaga general sigui viable és aconseguir que la gent ho cregui així. Intentar que la realitzi allò que no considera possible és un fracàs assegurat.

Per tant, xerrades com la que escoltàvem són importants perquè és necessari generar un debat al carrer i crear un estat d'opinió i d'ànim que faci possible la vaga. Així que, comptat i debatut, l'únic que podem treure en clar és que una vaga general per l'habitatge seria desitjable, que les condicions objectives es donen, i que l'única variable incerta, que és convèncer a la ciutadania que és viable, podem treballar-la. En la meua (modesta) opinió, val la pena intentar-ho.

Reprement prefixos, l'anarco de sindicalisme

Liv

Instituto de Teoria e História Anarquista

La CGT té defectes, però sabem molt bé com aferrar-nos a les lluites per créixer. Al final, l'anarquisme comença en la lluita per les conquestes del dia a dia. Aquest és un fet que resta en la nostra experiència històrica que ha demostrat tota la potencialitat de la ideologia anarquista, malgrat que al mateix temps ha de coexistir amb grupuscles que parlen molt i no fan res. Encara que avui s'hagi posat una mica més de moda parlar d'estratègia i d'organització, es disserta molt de com s'han de fer les coses, més que realment entomar la iniciativa.

Al final, hi ha aspectes per als quals n'hi ha prou amb biblioteques. Però, què és el que fem més enllà de lluitar per millorar les condicions laborals immediates? Què canvia realment en la vida d'una persona quan és o no és anarquista?

Vivim temps de canvis que són inevitables i ja estan en marxa. En mig de la pèrdua de drets, sota l'assalt del neoliberalisme i el feixisme, la nostra classe resta no només desorganitzada, sinó que està desproveïda de qualsevol il·lusió vers el futur i una vida millor. Amb tot això, és suficient recuperar el poder adquisitiu?

Encara que tinguem declaracions, principis i una pràctica definida, no hi ha cap relació que realment lligui les lluites que fem avui i una política revolucionària que ens faci arribar a la societat que volem, més enllà dels nostres desitjos. Som utopistes i reformistes a la vegada perquè no tenim cap estratègia seriosa de ruptura i superació de l'estatu quo. Una situació general a totes les organitzacions d'esquerra radical.

L'activisme ens està fent molt de mal. A poc a poc hem anat deixant d'elaborar respostes col·lectives creient que els intel·lectuals (i influenciadors) poden liderar els moviments socials. L'activisme també transforma la militància en un fet individual. No ens veiem realment com a part d'un procés més gran i acabem buscant constantment la propera mobilització; incapaços de pensar en la transformació social, en el mig i llarg termini, i molt menys d'acceptar qualsevol concepte de

disciplina i responsabilitat col·lectiva. Aquestes incapacitats, agreujades per la mancança de traspassos generacionals, han contaminat d'arrogància molts espais i han fet que es renunciï a reconèixer les contradiccions de la realitat i fins i tot que s'incorporin concepcions d'aparença radical, però que al darrere s'amaguen influències burgeses.

En tot cas, no podem reduir l'anarcosindicalisme a conceptes com el suport mutu i a fer assemblees més democràtiques. Hem de recordar que, abans de tot, l'anarquisme és una ideologia que disposa de les eines per entendre la realitat i la història, i que fa teoria mitjançant la pràctica sindicalista. Qualsevol organització que es pretengui revolucionària necessita elaborar un projecte de societat i de poder, amb una política de ruptura a mig i llarg termini.

Hem de ser capaços d'explicar aquestes qüestions i de parlar-ne de forma simple però consistent amb qualsevol persona. No podem caure en el principi burgès que les paraules difícils només són per a qui les ha estudiat i deixar que la ideologia i la teoria siguin temes només per a un grup selecte. O de fer propaganda només amb violència discursiva i de denúncia, sense cap intenció real de persuasió.

L'anarquisme, si pot anar més enllà de les reformes i millores salarials és perquè pot ser capaç de treballar més profundament la lluita de classes que altres corrents. Però això suposa afrontar alguns problemes i actuar sense por de sortir de la zona de confort, de la bombolla activista.

Si volem ser un sindicat llibertari de masses, hem de fer de l'anarquisme a dins del sindicalisme una qüestió no només cosmètica i principista. Hem d'elaborar un projecte de transformació consistent amb la societat d'avui. I ser capaços d'aportar a tota la nostra militància les eines que l'anarquisme ens dona per llegir i entendre què està passant. Recuperant el sentit del que ens deien els avis: no entres al sindicat perquè ets anarquista, sinó que el sindicat et fa anarquista.

Som utopistes i reformistes a la vegada perquè no tenim cap estratègia seriosa de ruptura i superació de l'estatu quo.

Sindicalisme i feminisme, una mateixa lluita

Sara Calsina Saez
Secretària de gènere de CGT Manresa

El sindicalisme neix del conflicte. Neix de la necessitat de defensar-nos col·lectivament davant un sistema que ens explota, ens precaritza i ens invisibilitza. Però tenim clar que un sindicat que no es defineixi com a feminista no està complint amb la seva tasca ni amb els seus objectius. Les dones i persones dissidents sostenim el món. Ho fem a les fàbriques, a les botigues, als hospitals, a les escoles... a tot el món laboral i a les nostres pròpies llars. Treballem dins i fora del mercat laboral, cuidem, produïm i resistim. I tot i així, seguim cobrant menys, patint més precarietat i suportant discriminacions, violències i assetjaments, tant a nivell laboral com personal; violències que no haurien de entendre's com una normalitat.

Aquests fets no són casuals. Tenen un nom propi: patriarcat i capitalisme, dos sistemes que es donen la mà per mantenir-nos explotades, discriminades, cansades, callades i dividides. Quan una dona pateix assetjament i no se la creuen, quan una companya ha de reduir la jornada laboral per cuidar un familiar, quan el seu sou no arriba a final de mes, quan la seva feina és molt precària i les condicions laborals són discriminatòries, tinguem clar que totes aquestes situacions no són mala sort. No és un problema individual. És un problema col·lectiu, un problema de totes i cal que recordem que juntes som més fortes, i que juntes podem fer front lluitant per aconseguir un treball digne amb unes condicions justes i un món millor.

El sindicalisme feminista ha de posar aquestes realitats al centre de la vida i de les lluites. Parlar de feminisme al sindicat és parlar de salaris dignes, de temps per viure, de drets reproductius, de conciliació real, de protocols contra les violències, de salut laboral, de riscos laborals i de respecte, tot això amb una perspectiva feminista. És entendre que sense cures no hi ha vida

i sense vida no hi ha treball. Integar el feminisme dins el sindicalisme no vol dir fer un taller un cop l'any ni crear una comissió sobre feminisme. Vol dir que cada decisió, cada conflicte i cada lluita inclogui la perspectiva feminista.

Ens hem acostumat molt sovint a cobrar menys, a tenir menys estabilitat laboral, a callar a les assemblees, a no ocupar espais, a aguantar, a sentir-nos invisibilitzades i no reconegudes. Veiem que és un fet quotidià que malauradament hem normalitzat. I quan alguna cosa sembla normal, deixa d'indignar. El sindicalisme ha de recordar-nos que no ho és, que és una injustícia i una discriminació que no volem ni hem d'acceptar.

Volem un moviment on la veu de tothom tingui la mateixa validesa, la mateixa importància. On el cansament importi. On la lluita sigui igual de digna. No volem ser un afegit; volem formar part del centre. No volem sindicats que només es recordin de nosaltres, les dones i persones dissidents, un 25N o un 8M per la foto i com a únic dia de lluita. Volem sindicats que escoltin i lluitin tot l'any, que ens defensin quan denunciem, que ens protegeixin quan exposem i que caminin al nostre costat, ni davant ni darrere, juntes i fortes.

Hem de transformar les nostres pràctiques quotidianes, les nostres prioritats i les nostres lluites. Davant l'ofensiva reaccionària, la precarització constant i els discursos que ens

volent resignades i individualistes, apostem per l'organització, pel suport mutu i per la desobediència. No volem sobreviure, volem viure dignament. No volem permisos, volem drets.

El futur del sindicalisme ha de ser feminista. Només serà possible si ens reconeix, ens escolta i lluita amb nosaltres cada dia, sense excepcions ni excuses. Només així podrem construir un món laboral i un món just i digne per a tothom.

Tenim clar que un sindicat que no es defineixi com a feminista no està complint amb la seva tasca ni amb els seus objectius

Avancem juntes amb cura i cuidant-nos

FEMINISTES SENSE TREVA

Coordinadora Feminista de Lleida

La campanya **Feministes sense treva** s'inicia com a resposta de la Coordinadora Feminista de Lleida — que aplega col·lectius feministes i anticapitalistes de la ciutat— a un procés judicial obert contra algunes companyes, que ens enfronta a penes que poden arribar fins als 17 anys de presó i a multes de fins a 55.000 €. Aquest és fruit de la denúncia de Vox, que ens assenyala per un presumpte delictes d'odi arran del piquet contra una parada informativa seva durant la jornada de vaga feminista del 8 de març de 2023.

Reivindiquem el cos com a eina política i de resistència. El cos a primera línia, el cos com a trinxera, els nostres cossos plantant cara a la barbàrie dels sistemes de dominació. Aquell dia es va posar el cos contra el feixisme, de manera col·lectiva i conscient, perquè sabem que el transfeminisme no només parla de les violències que afecten dones i dissidències, sinó que és també anticapitalista, ecologista, antiracista i antifeixista. Defensem que, avui més que mai, els valors feministes han d'impregnar tots els fronts de lluita per construir la societat que portem als nostres cors i de la qual ja n'estem posant els fonaments. Per això aquell 8 de març

vam cridar ben fort que **el feminisme és l'antídot del feixisme**.

Animem a reconnectar amb l'autodefensa col·lectiva, amb la capacitat que tenim totes i tots de defensar-nos no només de les violències directes i la repressió, sinó de tots els embats que els sistemes de dominació perpetuen contra nosaltres. Aquell dia vam mobilitzar-nos als nostres barris davant dels discursos d'odi. Empoderades, entre companyes, conscients que som al costat correcte de la història, vam plantar cara als qui ens volen callades, submises, empresonades i relegades a papers secundaris. Per això aquell 8 de març es va plantar cara a l'odi de Vox i als seus discursos racistes, classistes, aporofòbics i masclistes.

■ El cas repressiu

El 8 de març de 2023, Dia Internacional de la Dona Treballadora, la Coordinadora Feminista de Lleida va organitzar piquets informatius de la vaga en diversos barris de la ciutat. Aquell mateix dia, al barri de la Mariola de Lleida, Vox va decidir plantar-hi una parada per continuar escampant el seu discurs d'odi. Les feministes de Lleida, amb organització, força col·lectiva i digna ràbia, van deslegitimar

públicament en un dels barris més precaritzats aquells que promouen discursos contra les persones que l'habiten, així com la banalització de la violència masclista, que anomenen "ideologia de gènere" per negar les múltiples violències que ens imposa el patriarcat.

Arran d'un extens atestat dels Mossos d'Esquadra es va iniciar una operació de criminalització del feminisme combatiu i organitzat. L'informe assenyala la mobilització impulsada per les anticapitalistes agrupades en la Coordinadora Feminista com a objecte d'investigació i posterior incriminació. Aquesta investigació extensa es basa en afinitats polítiques i ideològiques per acabar seleccionant cinc companyes. Ho fa a partir de seguiments exhaustius a les xarxes socials, dels quals es desprèn informació detallada sobre els nostres llocs de treball, les entitats en què col·laborem o fins i tot la participació electoral d'algunes companyes. Un esforç policial esmerçat únicament amb la finalitat de criminalitzar la protesta.

A partir d'aquest informe policial es reobre una causa que el mateix jutjat havia arxivat el 2023, i durant el 2024 les cinc companyes encausades declaren als jutjats. L'any passat arriba l'escrit d'acusació: Vox demana tres anys i mig de presó per a cadascuna d'elles per delictes d'odi, a més d'una indemnització de 568 €, mentre que la Fiscalia sol·licita una pena-multa de 55.000 € per delictes de coaccions amb agreujant d'ideologia que, en cas d'impa-

gament, comportaria penes de privació de llibertat, així com una indemnització de 899 € i una ordre d'allunyament. Sobre l'agreujant d'ideologia cal subratllar que l'escrit de la Fiscalia considera com a tal "la intolerància al feixisme i al totalitarisme", d'acord amb el qual aplica la pena de multa en el seu llindar màxim.

Ara com ara, continuem a l'espera de data de judici.

■ Som l'antídoto del feixisme

La Coordinadora Feminista de Lleida som una plataforma de col·lectius feministes i de col·lectius que tenen el feminisme com un dels seus fronts de lluita. Funcionem com un espai de trobada no mixt, assembleari i autogestionat. Rebutgem el feminisme liberal i la institucionalització de la lluita i organitzem les mobilitzacions del 8M i del 25N des de l'acció directa i des d'un transfeminisme anticapitalista. Ens trobem enxarxades amb Feministes Anticapitalistes dels Països Catalans i col·laborem amb els col·lectius i moviments socials de Lleida i d'arreu.

Perquè el feminisme no només lluita pels drets i l'alliberament de les dones i les identitats dissidents, sinó que proposa una nova manera de mirar el món i de relacionar-nos entre nosaltres. Un món que no necessita ni l'odi, ni l'acumulació, ni l'explotació per sobreviure, sinó l'amor, la col·lectivització i el suport mutu. Per això el feminisme és l'antídoto del feixisme i no li donarà treva.

Malgrat que ens demanin presó i ens ofeguin amb multes econòmiques, tenim una cosa clara: la repressió no ens acovardeix ni ens sotmet. Continuarem amb el pas ferm i el cap alt, construint el món que, com a feministes, ja duem al cor, als ulls i a les mans.

■ Suport a les encausades

Si voleu donar suport a les cinc companyes encausades per fer front al feixisme:

Si ets una persona individual, pots fer aportacions econòmiques, participar en les mobilitzacions, difondre les convocatòries de suport o adquirir marxandatge de la campanya.

Si sou un col·lectiu, podeu organitzar actes de suport, col·lectes, convocatòries o qualsevol altra iniciativa solidària.

Caixa de resistència:

Assumpte: Feministes Sense Treva
ES1631400001980012698000 (CGT Federació Intercomarcal de Lleida)

Podeu trobar-nos a www.sensetreva.cat i a les xarxes socials.

**Per totes les nostres:
NO PASSARAN!**

ROJAVA

L'educació en context revolucionari

Lola Gutiérrez

Membre del comitè de Jineolojî de Catalunya

En el moment actual s'ha de recordar que la revolució kurda, incòmoda tant per les grans potències mundials com per les regionals, rep atacs des de tots els fronts: Turquia, Síria i grups jihadistes, i en segon terme, però no menys important, pels Estats Units, Israel i la Unió Europea. Aquest nou intent d'acabar amb la revolució i el mateix poble kurd està directament relacionat amb el pla dels Estats Units i Israel perquè aquest últim tingui el control d'Orient Mitjà.

Després d'un any d'intents de diàleg de l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria (AANES) —paraigua que engloba els diferents elements de l'organització social, amb una estructura federal— amb Ankara i Damasc; de reformulacions ideològiques valentes com la dissolució del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK) i de propostes de desarmament, el govern jihadista de Damasc i el feixista de Turquia, més les cèl·lules dorments d'Estat Islàmic, s'han llençat contra el poble kurd, primer als barris d'Alep i després a intentar conquerir Heseke, Kobane i altres territoris.

Mentre escrivim aquest article, Kobane, la ciutat simbòlica de la lluita contra Estat Islàmic i de l'alliberament de les dones, està assetjada per les bandes jihadistes. Ja fa dies que no entren aliments, que la llum, l'aigua i el gas estan tallats i que comencen a morir criatures a causa del fred.

Mentre el món capitalista i patriarcal dona per tocada de mort aquesta revolució, la resistència a l'interior no para de créixer. S'organitzen els pobles, s'armen els barris, els joves travessen línies per unir-se al front que defensa la revolució i des d'Europa ha sortit una caravana de vehicles plens de joves amb destí Kobane.

Es tracta d'aconseguir que aquesta revolució i la societat que la fa possible pugui continuar amb vida. Un dels seus pilars és l'autodefensa. Al nord i est de Síria (Rojava i altres territoris que es van alliberar del jihadisme), la població té consciència de l'important paper que juga la societat en la defensa de la revolució, de la vida, del que s'ha conquerit en els darrers tretze anys i, per tant, no deixa la defensa exclusivament en mans de les milícies de les Forces Democràtiques Siries (SDF), sinó que tothom té un paper en aquesta tasca.

D'això se'n diu resistència, i de resistir el poble kurd en sap un munt. «Resistència és vida» resum la seva història i aquesta equival a mantenir el que s'ha aconseguit amb tant d'esforç. Aquest article és també un homenatge a la resistència del poble i comparteixo amb vosaltres un resum del que vaig conèixer sobre l'educació a Rojava en un recent viatge que ara la guerra intenta esborrar. Per difícils que estiguin les coses, em nego a escriure en passat.

■ El vincle entre revolució, educació i societat

En un entorn revolucionari, o almenys a Rojava, l'educació no és quelcom fragmentat ni reduït només a l'escola. La societat educa, la revolució també i alhora és educada per la societat.

Des de l'inici de la revolució, l'any 2012 hi havia simultàniament escoles de l'AANES, del règim i de privades. La caiguda de Bashar al-Assad va implicar un buit en molts aspectes, que va impulsar l'Administració autònoma a posar fi a l'ensenyament privat i fer-se càrrec de les escoles i universitats.

Amb els pocs mitjans que hi ha i edificis heretats de l'etapa d'Al-Assad, que a poc a poc es van adequant, s'està canviant del tot el sistema previ. Encara no s'ha arribat als objectius ni materials, ni pedagògics, ni de transformació profunda als que la revolució aspira en matèria d'ensenyament. No s'ha assolit el que ens deia un professor d'institut: «Encara tenim el rol «professor – alumne», però estem treballant per canviar-lo».

Aquestes paraules no són buides. Es vol arribar a democratitzar de manera radical tant la

ELS CENTRES ESCOLARS ES DOTEN D'EINES PER DUR A LA PRÀCTICA UNA EDUCACIÓ REVOLUCIONÀRIA

societat com l'educació i no es concep l'una sense l'altra. També s'entén que tot plegat comporta un canvi en la mentalitat de les persones, tan necessari perquè la revolució continuï viva, i no es converteixi en quelcom estancat i insensible a les necessitats i esperances de la gent.

L'educació i els aprenentatges estan presents i accessibles en totes les etapes de la vida a través de seminaris o altres mitjans d'accés a coneixements necessaris per a l'evolució de la societat. En qualsevol àmbit quotidià, funcional o acadèmic l'educació és l'eina.

■ Transformacions i democràcia als centres educatius

Els centres escolars es doten d'eines per dur a la pràctica una educació revolucionària. Cada escola té la seva administració amb el sistema de copresidència (qualsevol lloc de responsabilitat ha d'estar compartit entre dona i home).

Els consells o sindicats d'estudiants són elements bàsics de l'organització dels centres. Aporten propostes i crítiques que han de ser escoltades i debatudes per la resta de la comunitat educativa, formada pels consells del professorat i els de les famílies, i envien representants per reunir-se periòdicament amb el consell de ciutat i amb el comitè d'educació de cada territori o cantó, on es prenen decisions sobre l'economia de l'escola, els materials i altres temes organitzatius.

Actualment, la durada de la jornada escolar a la primària és de tres hores i mitja i algunes escoles fan doble torn per poder atendre les necessitats de l'alumnat, ja que darrerament han arribat molts infants refugiats d'Afrin i s'intenta no superar els vint alumnes per classe.

L'escolarització és obligatòria fins als 15 anys, tot i que s'intenta que els alumnes allarguin el seu període escolar fins als 18 i, si pot ser, vagin a la universitat, de caràcter gratuït.

Els nens i nenes que es troben en camps de persones refugiades tenen el mateix accés a l'escola que les altres criatures. L'etapa que aquí coneixem com a llar d'infants, però, es desenvolupa en espais del camp.

Cal gestionar l'adaptació del professorat, ja que alguns mestres de les escoles del règim van marxar després de la caiguda d'Al-Assad i altres es van quedar, però tenen dificultats per adaptar-se a una manera d'entendre l'educació sense autoritarisme, mixta, amb participació activa de l'alumnat, sense imposicions religioses i amb continguts diferents. Les noves mestres ja incorporen aquests valors i continguts gràcies a la seva formació en les les estudiants i el suport a les famílies.

MAL D'ESCOLA

"Se ha acabao"

Toni Álvarez

Guardo a la memòria un fet que vaig viure a principis dels anys 90. Amb poc menys de 20 anys estava repartint a la fira de la Puríssima de Sant Boi de Llobregat unes octavetes proinsubmissió a tot aquell que mostrava una mica d'empatia per agafar-ne. A l'estona va arribar una parella de policies municipals demanant-nos un permís per repartir-les i clar, no en teníem. Perquè tampoc en calia, no només perquè la sacrosanta constitució permet (o no) la llibertat política i de manifestació, sinó perquè la resta de persones (treballadores en el seu cas) que repartien octavetes tampoc en tenien. Fet que vam constatar abans i després de la conversa amb els policies municipals. Una conversa que va començar molt amablement, "què feu, què repartiu", etc. i que es va anar espatllant a mesura que li fèiem veure, a tan simpàtica parella, que no deixariem de fer-ho per molt que ens insistissin. La conversa va anar pujant de to fins el moment que vaig entendre quins són els marges de la llibertat, un d'ells es va posar la mà a la pistola i ens va dir: "se ha acabao, dadme o tirad la octavillas". Fa més de 30 anys però no ho he oblidat.

El desplegament formal dels mossos d'esquadra als centres educatius de Catalunya va coincidir amb la meua entrada a la professió, l'any 2008. Ja veieu que, objectivament, no fa gaire temps. La primera vegada que vaig estar dins d'un taller de mossos d'esquadra va ser amb una classe de 2n de primària, infants de 7 i 8 anys, imagineu-los, excitats davant la presència de dos senyors uniformats, amb una pistola! A l'estona, per explicar quina era la seva feina, van demanar qui era el "malote" de la classe. I els infants, sense cap mena de dubte van assenyalar un nen d'origen magrebí, mogut, dispers i ple de vitalitat. "L'Ibrahim, l'Ibrahim!!" I el senyor amb pistola va fer sortir l'Ibrahim, que tot cofoi i content de ser protagonista per alguna cosa

que no veia dolenta es va veure emmanillat pels dos mossos d'esquadra, davant de tota la classe, la meua estupefacció i el no saber si era bo o dolent el que li estava passant a l'Ibrahim. No va ser fins una bona estona després que vaig processar allò que acabava de presenciar i que no vaig ser capaç de tallar al moment. Com als anys 90, un tall sec de realitat em va deixar una profunda marca a la consciència.

Una responsabilitat, que assumeixo, m'acompanya i que vaig mirar de reconduir ajuntant-me amb tot de persones i entitats que pensen que allò que vaig presenciar a una aula d'una escola pública no podia passar, Desmilitaritzem l'educació. En aquest camí recorregut m'he trobat una de les grans paradoxes de l'educació, que quan més currículums i normatives parlen de pau, de resolució no-violenta dels conflictes, més policies tenim a les nostres escoles i instituts. Fent xerrades, intervenint en situacions que, segurament, es podien haver gestionat amb temps i educadors socials i recursos, i que acaben desbocades per realitats socials dantesques. Perquè no és més barat tenir mossos que educadors, però sí més eficient per controlar-nos. Pensem-hi. No podem permetre que la política educativa estigui, cada vegada més, en mans de l'imperi de la força. Hi ha tot de lleis i normatives que, encara, emparen una formació humanista, social i transformadora. No deixem que es posin la mà a la pistola, que emmanillin o amenacin de forma alegre i aparentment innocent. Parlem-ne als claustres, exigim els recursos que calen per educar en pau, sense amenaces. Som moltes les persones i educadores que ho compartim, sovint en silenci per no significar-nos. Davant d'aquesta falta de reflexió i debat tenim la facilitat amb què els mossos ofereixen els seus tallers i xerrades. Parlem-ne, a més de ser una necessitat educativa és normativa-ment necessari revisar aquesta presència armada als centres educatius. Que s'acabi aquesta impunitat.

50 ANYS DELS TRÀGICS FETS DEL 3 DE MARÇ A VITÒRIA-GASTEIZ

Euskal Herria, 1976. Arriba el dimecres negre, era un 3 de març. El genocida dictador havia mort feia uns mesos, el 20 de novembre de 1975, i la policia franquista assassinà a 5 treballadors i causà més de cent ferits de bala i altres. Va ser «*la massacre de Vitòria-Gasteiz*».

Joan Pinyana Mormeneo
Coordinador Memòria Llibertària CGT

Eren temps sense cap llibertat, ni la de vaga, i encara menys per reivindicacions sociolaborals. El moviment obrer basc, a la província d'Àlaba, estava en vaga feia més de dos mesos, amb els convenis col·lectius aturats, concretament els del metall. El conflicte va començar a Forjas Alavesas el 9 de gener i es van estendre a altres empreses de la província. Amb una inflació galopant, els preus dels productes bàsics pels núvols i uns salaris baixos amb condicions de treball molt precàries, la lluita obrera va irrompre amb mobilitzacions fortes. Es va convocar vaga general, secundada majoritàriament en moltes empreses, per millores salarials que no arribaven. Les famílies obreres vivien amb una gran precarietat i la desigualtat social era evident.

El 3 de març a les cinc de la vesprada es va fer una assemblea a l'església de Sant Francesc d'Assís, al barri obrer de Zaramaga, per part de les Comissions Representatives de la plantilla, per informar de la convocatòria. Dins de l'església, hi ha quasi 5.000 persones, i fora més de 4.000.

Des del matí, la policia atacava qualsevol intent de reunió o manifestació. Arribada la vesprada, va deixar que s'omplís l'església. Van dispersar amb contundent violència la gent que hi havia a l'exterior, van assaltar el temple amb gasos lacrimògens i pilotes de goma... I segons sortia la gent, començà la barbàrie feixista policial, a base de colps, trets i detencions indiscriminades. El resultat van ser cinc obrers morts de bala i molts ferits, alguns de gravetat. La mateixa policia, en les gravacions que es conserven, es felicitava de la massacre, d'haver tirat més de mil tirs i haver donat la pallissa més gran de la història.

No va haver-hi cap acusat de la barbàrie policial. **El franquista Manuel Fraga**, que era ministre de Governació, es va deslliurar de qualsevol responsabilitat i totes les denúncies van acabar arxivades i sobresegudes. Cap justícia es va fer pels morts i ferits. **Com es deia en els cercles feixistes: «atado y bien atado está todo».** L'Estat espanyol estava en la Transició sagnant, de la dictadura a un règim suposadament democràtic, preparant una monarquia del Borbó, immobilista i hereva del franquisme, amb Carlos Arias com a president del govern. El dia de la massacre, Fraga era de viatge a Alemanya, i es va valer d'aquesta incidència per treure's de sobre les culpes, tot dient que «no era jo qui estava al telèfon aquell dia». Qui hi havia, doncs? El ministre secretari del Movimiento era l'encarregat d'assumir, en absència de Fraga, les urgències del moment. El seu nom era **Adolfo Suárez**.

«**Gasear la iglesia. Cambio**». Aquesta va ser l'ordre que van rebre els membres de la Policia Armada que encerclaven l'església de Sant Francesc d'Assís. Les víctimes mortals van ser **Pedro María Martínez Oci**, Forjas Alavesas, 27 anys; **Francisco Aznar Clemente**, operari de fleques i estudiant, 17 anys; **Romualdo Barroso Chaparro**, d'Agrator, 19 anys; **José Castillo**, de Basa, societat del Grup Arregui, 32 anys, i **Bienvenido Pereda**, de Grupos Diferenciales, 30 anys, mort 2 mesos després a conseqüència de les ferides.

El dissabte següent, els còmplices franquistes, Manuel Fraga Iribarne, juntament amb Rodolfo Martín Villa, ministre de relacions sindicals i el general Campano, director de la Guàrdia Civil, intentaven, de forma tosca e hipòcrita, llavar la seva consciència repressora davant de l'opinió pública, visitant a les víctimes ferides. Oblidaven que pistoles i metralletes, junt amb porres, van maltractar, una vegada més, a la classe obrera, al poble treballador. Cap oblit ni perdó hem de donar als botxins i executors d'aquesta tragèdia.

Si en març de 1976, estaven vigents les prohibicions dels drets de reunió, manifestació i de vaga, els sindicats il·legals també, la mobilització era molt forta en la lluita contra el règim franquista. La consciència de classe estava al màxim exponent dins del

poble treballador i les vagues, arreu de l'Estat, creixien dia a dia, i amb elles, l'habitual repressió policial. Es van convocar molts actes de protesta i solidaritat en diferents localitats.

El resultat va ser la mort de dues persones més, víctimes de la repressió contra les manifestacions solidàries que denunciaven la massacre de Vitòria-Gasteiz: a Tarragona, el jove **Juan Gabriel Rodrigo Knafo**, el 5 de març de 1976. Treballador de la refinèria, va assistir a una manifestació, amb el lema «**Vitòria, germans, nosaltres no oblidem**». Fugint de les càrregues policials, el van assassinar impunement. A la localitat biscaïna de Basauri, **Vicente Antón Ferrero**, va caure per les bales de la Guardia Civil, el 8 de març de 1976, en una altra manifestació de repulsa dels fets del 3 de març a Gasteiz.

A Barcelona, a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura, grups d'estudiants, encapçalats pels delegats Carles Vinardell i Josep Maria Lucchetti, van pintar de vermell la façana de l'edifici, que encara avui perdura com a símbol de protesta contra la repressió del 3 de març i per la lluita per les llibertats. Explicaven que «als voltants de l'escola hi havia molta policia a cavall. Els manifestants els tiràvem rodaments de boles de coixinets

sota les potes dels cavalls perquè caiguessin, però algun policia va aconseguir fins i tot entrar a l'escola a cavall». Després, «vam pujar al setè pis i vam vessar la pintura per la façana. En aquell moment, els "grisos" estaven ja a l'interior de l'edifici i pujaven per les escales...».

No hem d'oblidar que el règim i dictadura franquista van nàixer amb violència i matant, allà pel juliol de 1936, i van acabar vessant sang innocent. Durant 1974 i 1975, es va continuar amb la repressió extrema, amb l'execució de **Salvador Puig Antich** a garrot vil el març de 1974 a Barcelona, i els **darrers afusellaments del règim el 27 de setembre de 1975**. Els fets del 3 de març de 1976, inspiraren al cantautor Lluís Llach, a produir l'obra musical **Campanades a morts**, on s'escolta: «Assassins de raons, de vides // que mai no tingueu repòs en cap dels vostres dies // i que en la mort us persegueixin les nostres memòries. // Cam-

panades a morts. // Fan un crit per la guerra. // Dels tres fills que han perdut. // Les tres campanes negres».

Siguin aquestes senzilles i sinceres paraules un homenatge a totes les víctimes, a les famílies obreres que tanta repressió van patir i a totes les lluitadores del passat pels nostres drets laborals i socials, per les nostres llibertats, que tanta sang han costat. I també per recordar, que no podem esperar res del capital ni dels seus aliats. Sols la lluita col·lectiva junt amb la unitat de classe treballadora, ens portarà a la necessària transformació social igualitària, allò que ja ens deia el nostre estimat mestre, el Francesc Ferrer i Guàrdia: «Volem persones amb capacitat de destruir, de renovar sempre i continuadament els mitjans i de renovar-se elles mateixes; persones que la seva independència intel·lectual siga la seva major força, que mai estiguin lligats a res, sols aspirant a viure vides múltiples en una sola vida».

LES PARAULES SON PUNYS

Reemigració

Jordi Martí Fotnt

Götz Kubitschek és un editor i intel·lectual alemany referent de les noves dretes alemanyes, un conglomerat de petites i grans organitzacions que es mouen entre l'ultranacionalisme, la islamofòbia, l'ultraconservadorisme i el neoliberalisme econòmic més extrems. Entre elles podem trobar-hi Pegida (en alemany Patriotische Europäer gegen die Islamisierung des Abendlandes), una organització islamòfoba fundada el 2014 per Lutz Bachmann, un paio que acusava de lladres tots els musulmans després d'haver estat declarat autor de 15 robatoris, tràfic de cocaïna i ser detingut per conduir sota els efectes de l'alcohol. Però la gran referència política que té Kubitschek és l'Alternative für Deutschland (AfD), un partit cada cop més dretanitzat ple a vessar de neonazis, neonazis com Björn Hocké, multats per utilitzar en els seus discursos lemes nazis que, com tot allò relacionat amb el nazisme, estan prohibits en aquell país.

Kubitschek va ser director de Junge Freiheit, actual publicació oficial de l'AfD, i és editor, entre altres, de les principals obres de Martin Sellner, cofundador de Moviment Austríac Identitari i autor d'un llibre que és centre d'aquest text: Reemigració. Segur que heu sentit la paraula en boca dels racistes locals, d'Orriols a Núcleo Nacional, de Garriga o Abascal. La utilitzen alegrement amb el convenciment que així passen a formar part del club dels neofeixistes que, sota aparença democràtica, minen i intenten destrossar les mateixes democràcies liberals que els deixen presentar-se, tot i que sovint mostren clarament que, quan se'ls escalfa la sang, si poguessin -si ells arriben al poder- d'elles no en quedaria res. Perquè, de quina forma democràtica es poden expulsar dos o tres milions (varia la quantitat segons les fonts) de persones migrades que ara viuen a Alemanya, dos milions a l'Estat espanyol

o 800.000 a Catalunya? Evidentment, de forma democràtica, de cap.

La paraula, però, ha fet fortuna, amb una exposició constant en xarxes socials i, cada cop més, en boca de líder o sapatres d'aquells que treuen el nas arreu amb l'única intenció d'estendre l'odi. El mot va néixer en contextos acadèmics i feia referència a processos d'emigració sense més intencionalitat que la descriptiva, però des de 2016 s'ha convertit en un altre espai de combat per a l'extrema dreta mundial i de forma especial per als neonazis alemanys que no se'n diuen, perquè, tal com diu la seva líder, «Hitler era comunista, per tant, no hi tenim res a veure».

L'any 2023, a Postdam, en una reunió secreta destapada per la xarxa d'investigació Correctiv, col·lectius, associacions, persones a títol individual i membres de partits com l'AfD van acordar treballar per la reemigració, explicant-la com un procés controlat per l'Estat en què les persones serien arrancades del seu entorn familiar per tal de ser expulsades a la força. Però Sellner, publicat per Kubitschek, explica més detalls del seu pla compartit, afirmant que l'objectiu d'aquestes noves dretes alemanyes és crear un estat al nord d'Àfrica on deportar tots els expulsats i enviar-hi allí, també, les persones que defensin a Europa els drets humans de les persones deportades. El pla té tanta semblança amb els primers plans d'eliminació d'«el problema jueu» a Europa des que Hitler va arribar al poder que fa feredat. En aquell moment, va ser Adolf Eichmann l'encarregat de buscar un lloc on portar tots els jueus d'Europa; i el va trobar: Madagascar. Aquest primer pla es va desestimar i, finalment, va ser el mateix Eichmann l'encarregat de dissenyar «la solució final».

Som a Europa i és 2026. Que tingui ulls i orelles a la cara qui vulgui i sàpiga llegir i veure-hi, perquè són un altre cop aquí i deixar-los dir alegrement paraules com aquesta ens apropa un pas més al genocidi industrial de fa gairebé cent anys, a la seva repetició o a la seva «millora».

Disculpe, es por su seguridad. Negocio y reconversión de la industria del miedo

Redacció

En aquest compendi d'articles de Gabriel Ruiz, acompanyat de punxants il·lustracions de José Manuel Muñoz Martínez, es denuncia l'augment del feixisme securitari a tot el món i s'aposta per revertir els seus discursos plantejant alternatives al control i a l'autoritarisme.

Basat en la seva experiència personal i en la visió de l'augment de la paranoia securitària des de 2001 ens treu a la palestra moltes de les capes que pot contenir aquesta diatriba i com ens afecta en la nostra quotidianitat.

Des de les càmeres de seguretat dels caixers automàtics, els escàners del check in dels aeroports o trens d'alta velocitat, passant pel negoci de la «seguretat» i la instal·lació d'alarmes fins a considerar com a sortida laboral fàcil si fer-se «guardia de seguretat», veiem com el que configura el present en bona part consisteix a alimentar les tecnologies de control i de generació de mètriques de dades personals per a convertir-nos en millors i més dòcils consumidors.

Per desgràcia, aquest llibre publicat en 2025 en poc temps s'ha quedat vell. En pròximes edicions podria créixer, i molt, amb les últimes novetats d'aquest camp, com les tecnologies usades per la policia duanera als Estats Units combinant intel·ligència artificial i bases de dades per a caçar migrants o amb la paranoia antiterrorista o contra els «vagos y maleantes» del segle XXI.

Sens dubte, una lectura imprescindible per a acostar-se a entendre el món que habitem i com combatre'l.

Mujeres: trabajadoras y milicianas

Represión contra la Gramenet antifascista (1939-1945). Consejos de guerra III

Carles Capdevila, José Manuel Márquez, Juanjo Gallardo

P arlar de memòria històrica obliga a atorgar a les dones, sempre tan oblidades, el protagonisme que es mereixen en el relat històric. La repressió franquista s'hi va acarissar d'una manera especial amb elles, no només per la condició d'antifeixistes o revolucionàries, sinó també per ser dones, la qual cosa permetia, en la nova societat nacionalcatòlica, formes de repressió particular en funció del seu gènere.

Si el nou paper que el franquisme els assignava ja era una forma d'opressió, ja que van ser retirades de la vida pública, a28 veïnes de Gramenet les autoritats les van mantenir a la presó, les van fer passar per consells de guerra sumaríssims i, en alguns casos, a conseqüència dels maltractaments, les van conduir a la mort. ■

HUMOR

@airin_reika

CHINI

JORDI EL MOSSO D'ESQUADRA SENSIBLE

AMB L'AUGMENT ALS MOSSOS, EN JORDI PORTARÀ LA MARE A VEURE EN TRUMP A DISNEY I A CONÈIXER ELS "HICE"

* BAILECILLO DE TRUMP

@albertgabba

AIXA FEM

Ara sempre

EL

CAIXISME.

EN LES MEVES SABATES

Redacció

Borja Garcia Romero és membre de la secció sindical de la CGT al Centre d'Atenció i Seguiment a la Drogodependència Lluís Companys, externalitzat a la Creu Roja. Durant tres mesos aquesta van dur a terme una vaga davant la precarietat del servei i del personal, amb un conveni que rebaixa les seves condicions de treball. Finalment, a finals de febrer, van obtenir la victòria en les seves reivindicacions.

Com va sorgir el conflicte?

Nosaltres treballem en un CAS, un Centre d'Atenció a la Drogodependència. A Barcelona n'hi ha 12. El nostre és l'únic que gestiona Creu Roja, que des del 2018, va canviar el seu conveni. Abans el nostre centre tenia un conveni de salut privada, que encaixava més en l'activitat que fem, i des del 2018 n'hi ha un de propi, que penja del d'acció social, pitjor que el de salut. Des d'aleshores les condicions de treball no eren bones. La gent està rotant molt, ve a treballar, però marxa. L'atenció que s'estava donant era força depriment. A més, en els últims anys, la situació de drogodependència a Barcelona s'ha complicat prou.

El nostre centre en concret, com que no és un centre gestionat públicament, sinó per una concessió a Creu Roja, es finança mitjançant una subvenció directa. Com no hi ha una licitació pública, no es demanaven condicions sobre com gestionar el centre. Llavors, l'empresa podia fer-ho com volia, amb els salaris i el personal que volia. El principal problema era aquest. Tot i ser un centre públic, l'entitat gestora de Creu Roja tenia la llibertat de fer el que vulgui.

Vam escriure a la Creu Roja i ens van ignorar fins al dia d'avui, i vam dir "fins aquí". No es podia treballar en aquelles condicions. Som un centre sanitari, necessitàvem condicions d'un centre sanitari. No ens les van donar i vam començar la vaga.

I com es va desenvolupar el conflicte? Quina va ser la relació amb l'empresa?

Des del primer dia, l'empresa va dir no a tot. Es va dedicar, a més, a enviar correus electrònics a tota la plantilla de Barcelona i difamar els vaguistes, a titllar-nos de vandàlics i incívics, i sense cap intenció de reunir-se.

En un parell de comptades ocasions que se'ls va forçar a reunir-se, van venir a les mans buides, sense cap proposta, sense res. L'empresa va vulnerar els drets dels vaguistes. Vam denunciar a Inspecció de Treball, perquè van contractar gent, van canviar gent de torn i van establir serveis mínims per sobre del que deia Treball. Es va fer una mica més de pressió en l'àmbit jurídic.

Així que com que sabíem que de Creu Roja no anava a sortir una millora, vam anar directament a buscar a la Generalitat i a la Subdirecció de

Drogodependència, que són responsables del nostre centre. I, per aquí, vam aconseguir que es fessin trucades a Creu Roja.

«Som un centre sanitari, necessitàvem condicions d'un centre sanitari. No ens les van donar i vam començar la vaga»

Com es va solucionar el conflicte?

Teníem dos fronts. Un seria Creu Roja i un altre la Generalitat. La primera es creu invulnerable. Ningú pensa que dedicant-se a ajudar les persones, vulnerin els drets dels treballadors, ningú s'ho imagina. Són socis de tots els grans mitjans de comuni-

cació, de la Generalitat, dels governs. Amb aquesta impunitat no volen canviar la seva manera de treballar.

Ara bé, la Generalitat són polítics. En el moment que veuen afectada la seva imatge, comencen a treballar. La pròpia subdirectora de Drogodependència, de la Conselleria de Sanitat, ens ha definit com una anomalia al sistema. Fa quinze anys que existeix aquesta anomalia. Llavors, el que estem dient és que no pot ser és que sàpiguen que existeix no ho intentin corregir. El nostre centre es finança d'una manera excepcional. Porten quinze anys així, perquè hi ha reunions a porta tancada, que no coneixem. Bàsicament corrupció entre despatxos. Pressionant per aquí han començat a moure's i hem aconseguit solucions.

A finals de febrer en una reunió a tres bandes, Generalitat, Creu Roja i vaguistes se'ns ha assegurat que a partir del 2027 el nostre centre no el gestionarà Creu Roja, sinó que passarà al Servei Català de Salut i ens apujaran el salari durant el 2026 fins a un 30%. A més, s'aplicarà el protocol de violències que demanàvem des del primer dia.